

Số 13 Hồ Sơ Tội Phạm

Contents

Số 13 Hồ Sơ Tội Phạm	1
1. Chương 1: Chương 1	1
2. Chương 2: Chương 2	3
3. Chương 3: Chương 3	5
4. Chương 4: Chương 4	8
5. Chương 5: Chương 5	10
6. Chương 6: Chương 6	12
7. Chương 7: Chương 7	13
8. Chương 8: Chương 8	15
9. Chương 9: Chương 9	19
10. Chương 10: Chương 10	22
11. Chương 11: Chương 11	24
12. Chương 12: Chương 12	26
13. Chương 13: Chương 13	27

Số 13 Hồ Sơ Tội Phạm

Giới thiệu

Truyện Số 13 Hồ Sơ Tội Phạm là một truyện khá đặc sắc và hấp dẫn, truyện nằm trong series những

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/so-13-ho-so-toi-pham>

1. Chương 1: Chương 1

Ngày lạnh giá nhất của mùa đông năm nay, hoàng hôn còn chưa xuống, nhiệt độ đã xuống dưới âm 10 độ vậy mà bàn tay Na Lan đang đầm mồ hôi. Cô đang lang thang trong một ngôi “làng ma” thú vị. Làng này vốn có tên Mậu Độc, kiểu sơn thôn như này vốn rất điển hình với cảnh sắc non xanh nước biếc, cách

thành phố không xa cũng chẳng gần, có con đường cao tốc mới sửa chạy ngang qua, môi trường vừa ô nhiễm mà cũng lại ngan ngát hương thơm của rừng thông. Mỗi ngày nào còn rôn ràng nhón nháo những người ngựa qua lại như mắc cửi trên con đường duy nhất vào làng, bây giờ đã là làng trống, chỉ thấy sừng sững tấm bảng “Công trình Hồ Tiểu Sơn Trang Nhất Kỳ” đứng cười ngạo nghễ.

Công việc khó khăn nhất là phá bỏ và di dời ngôi làng đã hoàn thành, đang dịp tết nhất còn án binh bất động, sang năm sẽ thi công toàn diện, hiện tại vẫn trống trải. Nên làng này giờ không có lấy một bóng người, không một tiếng người, đến một con vật nhỏ bé nhất cũng chẳng thấy bóng đâu. Như vậy chứng tỏ người hện cô đến đây ắt hẳn biết rất rõ nơi này. Đây là một manh mối rất quan trọng để báo với cảnh sát.

Trước mắt cô cần bảo toàn tính mạng để trở về Giang Kinh đã. Nếu kẻ bắt cóc Thành Viên Viên thật sự là thằng khốn “Số 13” điên rồ đấy thì cô lành ít dữ nhiều rồi. Lòng bàn tay mồ hôi càng lúc càng nhiều, tay xách cái cặp da thật khó chịu, giữ lỏng ra không được mà chặt lại cũng không xong. Ừ ừ kéo đến đám mây u ám trên đỉnh Diên Sơn, mang theo một tiếng gào thê lương, đó không phải tiếng gió trước trận bão tuyết, mà như tiếng chó sói đói ăn kêu loạn, Na Lan bỗng thấy rợn người quá!

“Số 13” là số hiệu của một nghi phạm tội danh bắt cóc liên hoàn của nội bộ ngành công an, hẳn đã gây ra trên mười vụ án, từ học sinh tiểu học đến sinh viên đều là đối tượng bắt cóc của hắn, đều đòi tiền chuộc, nhưng bất kể gia đình bị hại có báo cảnh sát hay không cuối cùng hắn đều kết thúc phi vụ bằng việc giết con tin. Hình như mục đích bắt cóc của hắn không phải vì tiền bạc mà chính là giết người. Mỗi tháng vào ngày 13 hắn đều bắt cóc một người, cả năm trời vẫn đều đặn như vậy.

Thành Viên Viên 16 tuổi bị bắt cóc vào ngày 13 tháng 2, tức ngày 30 tết.

Lúc này Na Lan rất muốn mắng chửi ai đó, nhưng cũng chỉ mắng được bản thân mình thôi: tại sao lại nhận lời đến đây? Tại sao lại hành động ngược hết với những quyết định của lý trí?

Thực ra cô không có nhiều lựa chọn.

Trước hết, bọn bắt cóc nói như đinh đóng cột trong điện thoại rằng, nếu báo cảnh sát lập tức chúng giết con tin; thứ hai, nhất định phải để Na Lan một mình đến giao 55 vạn bạc cho chúng. Thành Tuyền, cha của Thành Viên Viên, ông chủ khai phá Hồ Tiểu Sơn Trang lại chính là anh trai của cô.

Sao lại cứ phải mình đi giao tiền?” Lúc trước Na Lan đã nghĩ bao nhiêu câu an ủi anh trai mình, khi nghe Thành Tuyền truyền đạt yêu cầu kỳ quái của bọn bắt cóc thì lập tức chuyển sang suy nghĩ thực tế hơn. “Anh ơi, anh nhất định phải báo cảnh sát, không phải sợ bọn mất dạy đấy uy hiếp, làm sao chúng biết được anh báo cảnh sát chứ”

Hiển nhiên Thành Tuyền đã sớm suy xét vấn đề này “Nhưng em nghĩ xem, sao thằng khốn đấy lại biết tên của em? Làm sao biết em là cô của Viên Viên? Làm sao anh anh không cảm thấy nhất cử nhất động của chúng ta đều bị hắn thâm tóm hết nếu chúng ta báo cảnh sát làm sao hắn không biết chứ?” “Nhưng nếu hắn thật sự là thằng Số 13...Thì khả năng nó giết người điên cuồng rất cao, nhờ đến cảnh sát là hi vọng duy nhất, em có thể giúp anh liên lạc, anh biết em có bạn làm ở cục...”

“Đương nhiên anh biết, nhưng chắc chắn thằng khốn đấy cũng biết! Em báo cảnh sát, nhất định hắn sẽ phát hiện ra, lúc đấy chẳng giữ được tính mạng của Viên Viên nữa L”

Viên Viên là sinh mạng của Thành Tuyền, trong điện thoại, Thành Tuyền sụt sịt nói “Nộp tiền cho hắn ít nhất còn có hy vọng, hi vọng rằng hắn thật sự chỉ cần tiền”

Hoặc người say chẳng phải vì rượu, có lẽ Na Lan vẫn kiên quyết muốn Thành Tuyền báo cảnh sát, thậm chí muốn tự làm chủ thay Thành Tuyền đi báo cảnh sát, chỉ ít cô cũng kiên quyết không muốn một mình mình đi vào hang cọp. Nhưng mà, cô cũng lờ mờ cảm thấy, Thành Viên Viên bị bắt cóc không phải do vận rủi ngẫu nhiên của 1 tiểu như nhà giàu mà còn có nguyên nhân khác, thậm chí liên quan đến cả bà cô bé nhỏ này.

Thế nên, cô đành mang theo cái cặp da to tướng, đứng hứng cơn gió lạnh giá trên cái hoang thôn không một mái nhà heo lánh nơi ngoại ô này chờ đợi số mệnh đến với mình.

Cô quan sát tỷ mỉ, chẳng thấy một bóng người, thế nhưng chẳng hiểu sao lại cảm giác có đôi mắt đang nhìn cô chằm chằm.

Dù trời sắp tối, nhưng hắn vẫn có thể chia chính xác đầu ngấm vào đầu Na Lan, rõ ràng đó là một cái đầu rất đẹp, nếu theo những gì hắn đọc được thì đó còn là một bộ óc rất thông minh. Ở tuổi này, đó là một cái đầu cộng hưởng của cả trí tuệ và nhan sắc. Hắn nghĩ, nếu kéo cò súng, bộ óc hoàn mỹ này sẽ vỡ nát ra dạng gì. Hắn, kẻ được người ta cho là tàn nhẫn cũng cảm thấy tiếc. Thế chẳng lẽ trên đời có sự hoàn mỹ thật ư??

Hắn rút súng lại, vô thức bàn tay sờ mò đến cái rìu giắt bên mình, nếu lấy lưỡi rìu sắc bén này chém cái đầu hoàn mỹ kia cảm giác sẽ thế nào nhỉ????

Cảm giác bị sẫm soi càng lúc càng mạnh, Na Lan đưa tay giữ cổ áo chặt hơn như để nhằm che được cặp mắt kia. Đúng lúc đó, cô nghe đằng sau vụt qua một tiếng động rất khẽ, tim đập thành thịch, cô nhanh chóng quay người lại. Trên đồng hoang tàn cách cô 5m, nằm bò ra đấy một con chó sói hay nói là giống như chó hoang. Na Lan thở phào một cái, đuôi con chó hoang rũ bệt, dù nó có vẻ rất đói nhưng dường như không còn đủ sức để có ý định tấn công cô nữa.

Bỗng, cô lại cảm thấy sau lưng có hơi thở nhẹ, như ma xui quỷ khiến, cô chầm chậm quay người lại, đối mặt với nó. Cứ ngỡ sẽ gặp ánh mắt một con chó hoang đáng thương đói ăn nữa.

Theo bản năng Na Lan kinh sợ há hốc miệng, người đó để ngón tay trở trước môi ra hiệu im lặng, tay kia giơ một lưỡi rìu. Với chút ánh sáng yếu ớt cô có thể thấy rõ độ sắc bén của lưỡi rìu. Hắn lắc lắc cái đầu, đừng đưa lưỡi rìu. Thế là Na Lan chẳng dám hét lên, vả lại cô cũng biết, có hét thì cũng chỉ vọng lại thôi chẳng ai nghe được đâu. Cảm giác không lành khiến cô hạ giọng nói: “Tiền ở trong cặp da, Viên Viên đâu?”

- “Cô biết tôi là ai không?”

2. Chương 2: Chương 2

Na Lan chẳng buồn chiêm ngưỡng diện mạo con người này làm gì, nhưng với khoảng cách gần như thế cô chẳng thể quay mặt đi. Đó là một khuôn mặt thanh niên bình thường, tuổi không quá 30. Không biết có phải do ánh sáng mà sắc mặt hắn vừa trắng bệch vừa u ám, mắt không to mà đang cố mở to ra, thấy toàn lòng trắng. Mũi hắn ứng hồng, có thể do lạnh, có lẽ do men rượu vì trong hơi thở của hắn có mùi rượu đế. Không thể là bia, không phải rượu vang, không có hương táo, đích thị là rượu đế, mùi rượu đế chất lượng thấp.

“Viên Viên đâu?” Na Lan hỏi thêm câu nữa. Cô đàm phán với hắn đúng mực thước. Thực ra cô định nói: “Tôi không quan tâm anh là thằng nào, trong mắt tôi anh không bằng con chó hoang ở đằng sau. Tôi chỉ muốn anh trả lại Viên Viên Sau cô nhận ra rằng tỏ ra không thèm quan tâm đến câu hỏi của thằng này có vẻ là một sai lầm.

Với giọng nói đặc sệt tiếng địa phương, con chó điên xa lạ này nói: “Có cần tôi phải nói ra cô mới biết tôi là ai không?” Cô không chỉ thấy sự thâm đậm trên lưỡi rìu của hắn mà còn có vết máu đỏ thẫm dính trên đấy.

“Không...không cần” Na Lan nhận ra, đúng là do sợ hãi và hoang mang ban đầu mà quên mất cái sự học hành cả đời của mình, cô là nghiên cứu sinh tâm lý học tại Đại học Giang Kinh, chuyên ngành tâm lý tội phạm học, đồng thời chọn đề tài bệnh tâm thần lâm sàng để nghiên cứu. Bất luận người này là ai, để nhận thấy hắn rất quan tâm đến sự “thần phục” và “kính nể” của người khác với tên tuổi của hắn. Mục đích bắc cóc của hắn xem ra chỉ có một phần nhỏ là tiền bạc, chủ yếu là muốn được công chúng kính nể mình hơn. Nếu hắn thật sự là tên tội phạm số 13, có thể giải thích được hành động giết con tin về sau của hắn, đó là việc sẽ làm cho người ta sợ hãi hoang mang nhất, mang đến cho bọn tội phạm bất cóc cảm giác sướng khoái nhất. Đó là một lý thuyết rất cơ bản trong tâm lý tội phạm.

Cô hít một hơi thật sâu, nhẹ nhàng nói: “Chẳng lẽ anh chính là...nhân vật khởi nguồn của đại án “Số Mười Ba lấy lòng.”

Lòng trắng trong đôi mắt hần như phát ra ánh sáng, đương nhiên lời nịnh hót của Na Lan đã chạm đến tiếng lòng hần. Na Lan thấy buồn nôn, nhưng cô biết lúc này một câu một từ, nhất cử nhất động của mình đều sẽ quyết định tính mạng bản thân và Viên Viên

“Biết vì sao công an gọi mấy vụ án bắt cóc đây là Mười Ba không?” Có thể do cảm giác của cô sai nhưng Na Lan lại thấy giọng điệu con người này rất bình thường, “Nói xem, tôi biết cô có quan hệ với nội bộ bọn công an”

“Làm sao anh biết?” Na Lan hỏi như vậy lại rồi nhận ra mình lại hồ đồ mắc sai sót.

Quả nhiên, tiếng gầm gừ đầy mùi rượu bay thẳng vào mặt cô rằng “Tôi đang hỏi cô, không phải là cô đang thẩm vấn tôi đâu!”

“Được rồi, tôi xin trả lời, bởi các vụ bắt cóc đều xảy ra vào ngày mười ba nên cảnh sát đặt tên như vậy để thuận tiện cho việc điều tra”

“Sai lầm” Lần này hơi men phả ra hơi bất ngờ, “Ồ ngu, bọn chó nghiên cứu nghiên cò các người, luận văn luận veo cũng chỉ là những thứ hiểu biết nửa vời”

Người này nhất định có là có học vấn, xem ra luận văn của mình lại là một manh mối điều tra, nếu cô có thể sống sót để trở về Giang Kinh.

“Vậy mong anh chỉ bảo” Na Lan hơi run run nói, cô biết, trước mặt thằng này cần hết sức duy trì sự sợ hãi; được cái, trong làng ma hoang tàn này, giữa một tên tội phạm điên cuồng và một con chó hoang đói ăn, việc tỏ ra sợ hãi cũng không cần dùng đến nhiều kỹ thuật diễn xuất lắm.

“Vụ bắt cóc đầu tiên xảy ra vào thứ bảy ngày 13 tháng 2 năm ngoái” hần hơi cười cười, hình như đang chìm đắm trong hồi ức tươi đẹp của đời mình “Đó là vụ án do phân cục Văn Nguyên lập, theo số thứ tự đánh số của cục hình sự địa phương, hồ sơ vụ án này có hai số cuối là một ba, vừa hay trùng với số Mười Ba, đây mới là lai lịch thật của tên Mười Ba này.”

“Đã rượu vào rồi mà ăn nói vẫn tỉnh táo rõ ràng, một lần nữa cho thấy tên này không phải một kẻ cam chịu làm tên tiểu tặc tầm thường. Nét mặt Na Lan lộ ra vẻ rằng: “hóa ra là thế”

“Cô và Thành Tuyền đều rất thông minh, đã không báo cảnh sát. Hai vụ đầu tiên, đều là hai đứa nữ sinh, bố mẹ chúng không nghe lời đi báo án nên hôm sau phải đi gom xác con về” cứ như đang đọc một bản tin dự báo thời tiết không mưa không nắng trên đài, hần bình thản kể lại

Na Lan lại thận trọng thăm dò: “Chúng tôi không định làm trái lời dặn của anh, cũng chẳng có tâm địa gì. Tiền cũng mang đến rồi, một xu cũng không thiếu, anh kiểm tra mà xem.”

“Cô cho rằng tôi là thằng ngu à mà đứng đếm tiền chỗ gió lạnh này!”<>

“Tôi xin anh đấy, ít nhất cũng cho tôi nhìn thấy Viên Viên.” Na Lan chán nản hạ mình cầu xin, nhưng cô biết cô đang giao chiến với một bệnh nhân tâm thần mắc chứng đam mê giết người, dựa vào lý lẽ thông thường rất khó thắng được.”

Đột nhiên trên mặt tên Mười Ba xuất hiện nụ cười thỏa mãn, một tay hần giữ chặt cánh tay Na Lan, sát lại gần mặt cô, mùi rượu xộc vào mũi càng nồng. Hần như con chó hoang đánh hơi ngửi ngửi trên gáy Na Lan, lần đến tai cô nói “không có nước hoa mà lại có mùi hương tự nhiên”

“Na Lan bỗng rùng mình, không lẽ mình đóng vai nhu nhược hơi quá đà?”

Để thể hiện sức mạnh của mình với người khác giới là một trong những động cơ chủ yếu của hành vi cưỡng bức, nếu như mình quá ngoan ngoãn thì khó tránh được rắc rối cho bản thân.

“Chúng tôi hoàn toàn làm theo lời của anh, chuẩn bị đủ tiền rồi, xem ra anh là người chấp nhận...”

“Không phải diễn trò tâm lý với tôi!” Số Mười Ba bỗng mạnh tay kéo Na Lan, “muốn được đến chỗ Viên Viên thì cô phải đi cùng tôi một chuyến

Tại sao lại cần tôi đi cùng? Sợ giao dịch thành công rồi cảnh sát sẽ đến ư? Anh cần thêm bảo hiểm bằng cách bắt tôi làm con tin tiếp theo hay lấy tiền rồi giết con tin, giết luôn cả người đưa tin?”

Lưỡi rìu giờ lên, Na Lan không có nhiều lựa chọn.

3. Chương 3: Chương 3

Bằng qua đồng gạch ngói đổ nát, đến trước một nhà kho tồi tàn, Số Mười Ba đẩy Na Lan vào trong một chiếc xe khách nhỏ ChangHe Suzuki han han gỉ gỉ. Chỉ có phép lạ xuất hiện chứ Na Lan chắc chắn trở thành con tin tiếp theo rồi

Trước đây, Na Lan không bao giờ tin vào điều diệu kỳ. Mãi đến khi chiếc mô tô QINGQI xuất hiện, đi thẳng đến chỗ xe Suzuki rồi dừng lại, lái xe đó không thêm còi mũ bảo hiểm, nhảy xuống xe, vung tay quát lớn: “Không được, cô không thể đi với hắn được, là tự sát đấy!”

Chưa nói hết câu, chân đã chạm đất. Số Mười Ba ngay lập tức thúc một cú đâm thật mạnh vào bụng anh ta, người này không phải kỵ sỹ và cũng không phải điều kỳ diệu gì cả.

“Rất xin lỗi, vô công của mày cũng xoàng quá” Số Mười Ba không che giấu thái độ châm chọc của mình hỏi : “Sao mày tìm được đến đây!”

“Tao không cần phí lời nói nhiều với mày làm gì”- giọng lưỡi như hiệp khách vậy, Số Mười Ba tiếp tục dùng chân với đôi giày da cứng đá vào chỗ hiểm người đó một lần nữa, nhưng “đại hiệp” vẫn không né tránh.

Số Mười Ba có chút “nể nang” hơn nói tiếp : “Chỉ ít mày cũng không phải là một thằng chó vô tích sự đi nghiên cứu tâm lý học.” Trên mặt đại hiệp be bét máu, không còn sức chống cự nữa, Số Mười Ba bắt đầu lục soát người.

Vì lúc nghe có tiếng động cơ mô tô Số Mười Ba đã lấy sợi dây thừng ni lông buộc chặt tay cô vào cửa xe nên cô chỉ có thể đứng một chỗ quan sát toàn bộ sự việc.

Hắn nhanh chóng bỏ hết đồ trong ví của “đại hiệp” ra.

“Nhạc Thiều Hoa....Nhạc đại hiệp”, như một đứa trẻ con có được món đồ chơi mới, Số Mười Ba tỏ ra thích thú vô cùng. “Ồ...thể phóng viên, con chó của báo Tân Giang, hóa ra là phóng viên à...không phải hỏi cũng biết mày đi viết bài theo dõi toàn bộ tiến trình vụ trọng án Số Mười Ba này. Mày còn chưa trả lời câu hỏi của tao: làm sao mày lần được đến đây hả?”

Bàn tay Số 13 hơi run run lên, Na Lan nhận ra hắn bị kích động, không phải do sự xuất hiện bất ngờ của người phóng viên, mà bởi mệnh lệnh của hắn không được thi hành đúng.

Hắn giờ cao lưỡi rìu

“Không phải tôi bám theo để viết bài, tôi đang đi lấy tin tức về việc thôn Mậu Độc bị cưỡng chế giải tỏa, chỉ là đến đây chụp ảnh cảnh hoang tàn nơi này thôi....” Viên phóng viên bào chữa cho sai phạm của Na Lan, lại ăn một cú đá nữa.

Dựa vào đâu mà tin được mày?

Na Lan lên tiếng: “Anh lục túi của anh ta mà xem

Số Mười Ba quát: “Im mồm” Số Mười Ba lôi ba lô trên lưng Nhạc Thiều Hoa xuống, bắt đầu lục lọi. Hắn tìm được một quyển sổ ghi chép của phóng viên, trên đó có ghi lại nội dung phỏng vấn một số người ở thôn.

“Đọc bài phỏng vấn này thì thấy đội phá dỡ này đều là bọ du côn, ít nhất mười mấy người trong thôn đã bị chúng đánh trọng thương, điều này có đúng không?” hắn kẻ lưỡi rìu vào gần cổ Nhạc đại hiệp

“Có một vài chi tiết không chính xác, nhưng hầu như là đúng thế” Nhạc Thiều Hoa thở dài.

Số Mười Ba cười gằn, mỉa mai nói: “Xem ra báo của các người không đưa tin sai lệch, mày đến thật không đúng lúc, bức ảnh lịch sử này không không được chụp, cút lên xe!”

Thế là, hần lại bắt thêm một con tin nữa cùng Na Lan

Chiếc xe ChangHe Suzuki được hần cải trang lại, ngoài ghế lái xe và ghế bên được giữ lại ra, các hàng ghế phía sau đều bị tháo hết, lắp vào đó là hai ghế băng bằng da dựa sát vào thân xe theo chiều dọc. Trước khi lên xe, điện thoại và máy ảnh của hành khách đều bị Số Mười Ba dẫm nát, hai tay Na Lan và Nhạc Thiều Hoa bị trói chặt, mỗi người ngồi trên một ghế, mặt đối mặt nhìn nhau lâu.

Mũ bảo hiểm đã tháo ra từ lâu, Nhạc Thiều Hoa có bộ tóc xù, nhưng xù theo kiểu rất phong cách (style), kèm theo đó đôi lông mày rậm, mũi miệng vẫn còn vết máu khô, khuôn mặt rất khô ngo, thời bây giờ khó mà tìm được người có tướng mạo thế này. Nhưng điều này cũng chẳng làm Na Lan có thiện cảm hơn với anh ta.<>

“Anh đến đây làm gì để gây thêm rắc rối”

“Đây không phải anh hùng cứu mỹ nhân, nhưng ít nhất cũng gọi là thấy việc bất bình chẳng tha chứ”

Na Lan không nói ra chủ ý chủ ý của mình: sự can dự của người ngoài có thể làm thay đổi lớn tới tâm lý của Số Mười Ba trong việc quyết định thời gian xử lý con tin. Nếu như vậy, để thể hiện sức mạnh và được kính sợ kẻ thứ ba rất dễ trở thành chất xúc tác.

“Xin lỗi, tôi không nghĩ nhiều như vậy....chỉ nghĩ rằng mình phải dừng cảm, mong cô hiểu cho....chẳng phải cô học tâm lý học ư?” Nhạc Thiều Hoa mở to mắt nhìn Na Lan

Na Lan quay mặt sang hướng khác không muốn nhìn anh ta

Có điều, quay mặt sang hướng khác thì không nhìn thấy cảnh quang bên ngoài. Sau khi được bố trí lại, ngăn giữa buồng lái và khoang hành khách là một tấm thủy tinh mờ mờ, chỉ để lại một ô cửa sổ nhỏ nhỏ, để lái xe tiện theo dõi động tĩnh của hành khách qua gương chiếu hậu. Qua ô cửa nhỏ Na Lan chỉ thấy những bóng hình lắt lự chuyển động nhanh chóng.

Không biết xe đã đi bao lâu ngoài cái tối tăm thì cũng chỉ thấy tối tối.

“Hình như chúng ta đang lên núi, đang men theo một con đường núi” Nhạc Thiều Hoa nói :“Sau khi Hồ Tiêu sơn trang xây dựng xong, các con đường lân cận đều sẽ được tu sửa, nhưng bây giờ vẫn là đường cho ngựa chạy thôi, chỉ có những người thích đánh xe thô sơ mới quen kiểu lắt lự thế này.<>

Số Mười Ba lại cười khẩy một tiếng: “Tất nhiên còn có bọn bắt cóc nữa”

Na Lan cảm thấy đây là một cơ hội rất tốt, nhẹ nhàng nói: “thuộc đường thuộc lộ, đại ca chắc là người ở đây”

“Tôi nói cho cô để cô đi báo với cảnh sát à

“Không, chỉ là muốn nói chuyện với anh thôi, anh nói anh đã đọc qua luận văn của tôi...nói thật, con một sách như tôi khi biết có người đã đọc tác phẩm của mình thì cảm kích vô cùng.”

“Ồ, chính là bài luận văn về tâm lý tội phạm học giúp cô thăng tiến đấy hả?” Nhạc Thiều Hoa nói leo vào đúng lúc không nên nói nhất. Vẫn không nhận thấy ánh mắt phẫn nộ của Na Lan tiếp tục: “Nghe nói cô đã đến các nhà tù khắp cả nước để điều tra hàng ngàn tên tội phạm phạm tội nghiêm trọng, đã phân tích rất sâu sắc, nghe đâu đó là thành tựu có tính toàn diện nhất trong nghiên cứu tâm lý tội phạm học, đạt được liên hai giải thưởng lớn của bộ giáo dục và bộ công an....”.

Số Mười Ba lạnh lùng cắt ngang: “Toàn những suy đoán chủ quan, kết luận vô căn cứ, định lấy con số để giải thích tâm lý phức tạp của con người, thế mà gọi là công trình nghiên cứu khoa học của cô à?”.

Na Lan gắng sức đá vào chân Nhạc Thiều Hoa một cái, nếu hần còn không hiểu ý của cô thì có thể nói hết thuốc chữa, sự nghiệp phóng viên của hần chắc chắn tàn ở đây.

“Chỉ bảo của anh rất hợp lý, rất nhiều chuyên gia cũng tỏ ý băn khoăn như vậy khi bình luận bài của tôi, tôi quá dựa vào những phân tích thống kê, tâm lý học trình độ cao thì không thể phân loại một cách có hệ thống được.” Na Lan không nói ra hai từ “tội phạm” trong “tâm lý tội phạm” ra để tránh gây kích động cho Số 13, tội phạm thường cho rằng mình bị dồn ép lên núi Lương Sơn, là nạn nhân trong một số hoàn cảnh hay xã hội chứ không phải làm đang làm việc ác, đây là kiến thức cơ bản của tâm lý tội phạm học.

Quả nhiên, giọng điệu của Số 13 có chút nhẹ nhàng hơn: “ Ví dụ, luận “xã hội nhìn nhận” mà cô đề cập đến rất nông cạn, cô bảo một người sẽ nhằm để được xã hội nhìn nhận mà gây ra những hành vi cực đoan, thậm chí phạm tội. Nhưng nhà tâm lý học các người đã không chú ý đến một mấu chốt, đó là dư luận xã hội thay đổi liên tục, có lúc theo hướng tích cực, có khi thay đổi theo hướng tiêu cực. Đưa ra cho cô ví dụ như này, ngày nay xã hội lấy sự giàu có để nhìn nhận và tôn sùng nó, với một vụ bắt cóc tổng tiền thì kẻ bắt cóc nhận được tiền rồi thả người, chỉ hại người ta trong thời gian ngắn; nhưng với tiền bỏ ra cho tình nhân, bị hại là cả một gia đình, ảnh hưởng đến cả cuộc đời của mấy con người liên. Thế nhưng xã hội và pháp luật chấp nhận cái nào hơn? Kẻ bắt cóc tổng tiền nhận được tiền thì thỏa mãn, hẳn có dám cho rằng xã hội chấp nhận mình được không? Hẳn có thể đi rêu rao khắp nơi tiền đó lấy từ đâu không? Trái lại tôi thấy nên gọi là luận “thỏa mãn cơ bản cuộc sống”

Na Lan nhíu mày một lúc, hình như đang suy nghĩ lời nói của Số Mười Ba, tựa ơn trời đất là lúc này tay phóng viên không phát biểu lời bình luận nào.

“Lời anh nói rất có lý, nhưng theo những gì tôi tìm hiểu về họ, họ đều biết yêu và hận, có tình cảm gia đình sâu đậm, cũng nhận thức được nỗi đau chia ly, các phương tiện truyền thông và tác phẩm văn học, điện ảnh thường bình diện hóa con người chỉ với tốt hoặc xấu xa khiến xã hội hiểu sai.

Lần này đến lượt Số 13 trầm ngâm.

Có lẽ là thời chín mười “Khi anh và anh trai tôi nói chuyện điện thoại anh có thấy trong tiếng nói của anh ấy nghẹn ngào tiếng khóc không, từ nhỏ đến giờ, tôi chỉ mới chứng kiến anh ấy rơi lệ hai lần, lần đầu khi Viên Viên mắc bệnh viêm màng não lúc nhỏ, con bé sốt cao trên 40 độ hơn một tuần liền, suýt nữa không qua khỏi; và một lần nữa, chính là ngày hôm kia...”

“Cô nói những điều vô nghĩa đó để làm gì? Thật sự sợ tôi giết con tin hả? Vậy thì hãy ngoan ngoãn nghe lời tôi đi!” Giọng nói Số 13 có phần run rẩy, càng chứng minh phán đoán của Na Lan là đúng, hẳn không phải kẻ giết người điên loạn, không thì vừa rồi hẳn cũng không thể để Nhạc Thiều Hoa còn sống ra khỏi làng ma nữa.<>

Số 13 như nghe được ý nghĩ trong đầu Na Lan nói: “Thằng phóng viên kia, mày nghe đây, tao không lấy rìu chém đứt cái đầu đẹp mã của mày xuống không phải để mày với nhà tâm lý học xinh đẹp này ngồi tán tỉnh, mà để mày ghi chép lại thật thà những gì mày trải qua, để cho công chúng biết được, bọn họ phải bị bắt cóc mới biết bọn bắt cóc tổng tiền ra sao.....kỳ thực không hèn hạ và cũng không tàn nhẫn được như họ. Trong quá trình bắt cóc và cho chuộc con tin, kẻ bắt cóc là người chiếm thế thượng phong, nhưng cuối cùng hẳn cũng đưa ra lựa chọn sáng suốt nhất.”

Na Lan không biết nên vui hay tuyệt vọng, rõ ràng số 13 còn yêu cầu nhiều phân tích lâm sàng về bệnh tâm thần.

Nỗi bận tâm lớn hơn của cô là tình trạng lái xe của Số 13, không ngừng quay đầu lại nói chuyện, tầm nhìn ngắt quãng, lái xe kiểu này trên con đường núi khúc khuỷu, khó tránh khỏi cảm giác sợ hãi như ngồi trên xe ngựa của người mù cưỡi con ngựa mù trong đêm tối.

Nhạc Thiều Hoa hô lên: “ Tuân chỉ! Nhưng phiền lão huynh để ý vào việc lái xe được không, tôi có cảm giác ngồi trong xe ngựa mù của ông đánh xe mù đấy!”

Số 13 hừm một tiếng: “Đại hiệp mà nhát gan như thế à? Người mù cưỡi ngựa đui thì sao? Con đường này ta nhắm mắt cũng có thể đi...”

Phía trước xe bỗng xuất hiện luồng ánh sáng làm lóa mắt. Là ánh sáng đèn ô tô.

Na Lan và Nhạc Thiều Hoa đồng thanh hô “Cẩn thận!”

Bỗng nhiên phía mũi xe rung lên, chiếc xe đột ngột đổi hướng sang ngang, Số 13 siết chặt tay lái nhưng đã không tránh kịp.

Nhạc Thiều Hoa hét: “Ôm lấy đầu”

Nếu như không có tiếng nhắc nhở kịp thời đó, Na Lan tin chắc mình đã trở thành nạn nhân trong một vụ tai nạn giao thông rồi. Cô không ngờ, va chạm của hai đầu máy ô tô lại gây ra tác động mạnh như vậy.

Vì cô và Nhạc Thiều Hoa không thắt dây an toàn nên không cần phải đập cửa cả hai cũng bị hất tung ra ngoài, ngã chổng chơ trên đám cỏ đá lạnh giá. Tuy nhiên, ngay cả được nhấc như vậy, bảo vệ được cái đầu của mình Na Lan vẫn bị thương trong vụ đụng xe nghiêm trọng này, cô mất hết cảm giác

4. Chương 4: Chương 4

Trước khi bị tuyết phủ kín người, Na Lan tỉnh, thấy toàn thân đau nhói như kim châm. May là hai chân vẫn cử động được không cô đã nghĩ xương cốt mình nát hết rồi.

Tuyết càng đổ mạnh, bông tuyết như những đồng xu tới tấp lạnh lùng trút xuống mặt cô. Cô nằm trong một rừng cây, bốn phía tối đen như mực, hình như thấy chút ánh sáng yếu ớt trên đỉnh dốc, nhất định là ánh sáng của đèn ô tô vừa gặp nạn vẫn đang chiếu sáng.

Cô định bò lên trên sườn dốc, lại do dự nghĩ: “Nếu Số 13 chết hay bị thương nặng thì còn đỡ, nhưng nếu hấn không mệnh hệ gì thì khác nào đang tự chui đầu vào rọ”<>

Lúc này cô cảm thấy trong bóng tối lại có cặp mắt đang chăm chăm nhìn mình, vội ngoảnh đầu lại, nhận ra nó, một con chó trông giống cho sói. Cô có thể nhìn thấy rõ màu đỏ trong đôi mắt của nó, ánh mắt tiêu tụy vì đói ăn.

Vẫn là con chó hoang đó ư? Làm sao nó theo được đến đây? Có lẽ chỉ là ngẫu nhiên lại gặp một con chó hoang khác trên núi này thôi.

Con chó há miệng, trưng ra những chiếc răng sắc nhọn, đuôi dựng lên, chẳng lẽ nó định tấn công chị gái yếu ớt này.

Cô cũng không ngờ bỗng có hai tay đặt lên vai cô.

Na Lan sợ hãi định hét lên lập tức bị bịt miệng: “Không được nói to, đừng để ai để ý đến”

Chính là tiếng Nhạc Thiều Hoa khẽ bên tai, Na Lan mới thở phào một cái.

“Sao anh còn khủng khiếp hơn cả con sói này!”

Nhạc Thiều Hoa nói: “Sói á? Đây rõ ràng là một con chó! Sao cô có thể so sánh như vậy được, nếu cô thấy con chó này dễ chơi hơn thì có thể đến gần nó tôi chẳng dám có ý kiến.” Vừa nói anh ta vừa giơ một hòn đá to về phía con chó để dọa, con chó hoang cụp đuôi lẩn vào trong bóng tối của khu rừng mất tăm.

Nhạc Thiều Hoa nhanh chóng dùng mặt nhọn của hòn đá cọ xát vào quần dây thừng đang trói tay Na Lan để tháo cho cô, nói khê: “Tôi tính trước cô tầm mười phút, tìm được cục đá để mài đứt dây trói, xong còn cầu vėjo cô mãi mà cô ngủ say quá”

“Tỉnh là tốt rồi, bắt cóc, con tin, tai nạn xe, đúng là ác mộng” La Nan uất ức nói.

“Còn có một anh nhà báo đẹp trai nhiều sự lăm mồm, lại nằm bất tỉnh trong đồng tuyết này nữa, đúng là đỉnh điểm của ác mộng” Nhạc Thiều Hoa pha trò. Cuối cùng dây trói cũng đứt, lúc này Na Lan mới cảm nhận thấy tự do thật đáng quý biết bao. Khi cô phồng vẩn những tên tội phạm đã không ít lần nghe thấy tiếng lòng hướng về tự do của họ.

Na Lan hỏi: “Chúng ta nên quay lại xe hay chạy trốn bây giờ?”

“Theo bản năng thì chắc chắn tôi sẽ không dại gì mà không chọn việc chạy khỏi đây, nhưng cô đừng quên rằng cô rơi vào cảnh này là ban đầu định...”

“Tôi biết rồi, chỉ là hỏi thôi mà” Na Lan biết nếu không đưa được Thành Viên Viên về thì chuyến mạo hiểm này coi như công cốc. “Anh hãy xuống núi một mình, rồi đi báo cảnh sát”.

“Xem ra cô cũng coi trọng nhân phẩm của tôi nhỉ, cho rằng tôi sẽ bỏ mặc cô ở đây để chơi đùa với con sói kia à?” Nhạc Thiều Hoa nhỏ nhẹ trách.

Na Lan đỏ mặt: “Anh đừng nhạy cảm quá, chỉ là tôi không muốn anh vô duyên vô cớ phải phiêu lưu cùng tôi như thế này

Nhạc Thiều Hoa vỗ vai Na Lan: “Tôi đã ngồi suốt với cô trong chiếc xe đó, thế nên không thể ngã một trận vô ích được. Chúng ta cùng leo lên đi, nhưng tuyệt đối phải nhẹ nhàng không để hấn phát hiện ra

Hai người dùng cả chân lẫn tay lấy sức bò lên trên sườn dốc, im thin thít, không dám thở mạnh.

Đầu tiên, thấy chiếc Changhe Suzuki nghiêng ngả dựa vào gốc cây bên đường, như một đồng sắt vụn; một xe jeep mui trần đâm đầu vào con Changhe Suzuki, đầu xe nát bét không ra hình thù gì, một bánh trước đang treo lơ lửng trên không trung giữa sườn núi.

Hai người lặng cười, cả hai chiếc đều không có chút động tĩnh gì. Nhạc Thiều Hoa ra hiệu bảo Na Lan đứng im tại chỗ, còn mình cúi người lại gần cửa sổ chiếc Suzuki nhòm vào, ngoảnh đầu gật đầu với Na Lan, biểu thị bên trong chiếc Suzuki không có ai. Anh ta mở cửa xe, chui vào tìm kiếm một lát nhưng cũng không thấy gì, rồi lại phục xuống bò tới chỗ xe jeep.

“Cả hai chiếc xe đều trống trơn, lưới riu, túi tiền cũng chẳng thấy đâu cả. Trong xe jeep cũng chẳng thấy gì, à, có tìm được một cái đèn pin”

“Kỳ lạ! Vụ tai nạn nghiêm trọng như vậy đáng ra thương vong không ít, sao những người trong cuộc lại bốc hơi hết cả?”- “Chúng ta quanh đây xem có dấu vết gì không, vừa rồi tuyệt không to lắm chắc chưa phủ hết đâu”

Nhạc Thiều Hoa giương ngón tay cái nói “Cao kiến”. Đến đầu xe Suzuki, soi đèn pin vào gần buồng lái, tuyết đã phủ gần hết, Na Lan cúi người, gạt tuyết ra soi dưới ánh sáng đèn pin. Nhạc Thiều Hoa gật đầu nói: “Vết máu, đã bị tuyết phủ lên, tức là “số mười ba” đã bị thương, chắc đi được không xa đâu”

Nhưng dấu chân đỏ nhanh chóng lẫn lộn cùng một loạt những dấu chân khác ở chỗ chiếc xe jeep, hai người nhìn theo dấu tích dưới ánh đèn pin, không định mà cùng chán nản thở dài.

Cách chiếc xe jeep không xa có một vết máu chưa bị tuyết phủ lấp, có hai vệt dài, dấu vết của việc lôi kéo gì đó xuống dốc, về phía rừng sâu, trên đó loang lổ vết máu tươi.

Na Lan khẽ nói: “Trời ơi, tôi có cảm giác như...”

Nhạc Thiều Hoa tập trung suy nghĩ: “ Có thể là người trong xe bị thương rồi bị kéo vào rừng, hay họ đã chết rồi mới bị lôi vào rừng, dù sao cũng phải có bàn tay người khác nhúng vào...có khi nào là “số mười ba” đâm chết họ rồi muốn che giấu tội lỗi?”<>

Na Lan nói: “Không cần biết có đâm chết người hay không, nhưng nhất định hấn rất sợ dính líu tới cảnh sát hay công ty bảo hiểm, chắc chắn hấn không muốn gặp gỡ với ai, do đó hoàn toàn có động cơ để thủ tiêu người bị hại trong chiếc xe jeep đó. Vết máu này xem ra còn rất mới, nếu hấn đang cầm cái riu đó, cả vali tiền, rồi kéo cả người thì nhất định không chạy nhanh, chưa đi được xa đâu”

Hai người lần theo vết máu lại quay xuống rừng cây dưới chân đồi một lần nữa

Càng đi xuống dưới, thảm thực vật càng rậm rạp, nên cây cũng chắn bớt lượng tuyết phủ xuống mặt đất, vết kéo lê cũng khó nhận ra hơn, cuối cùng thì không còn thấy gì nữa. Thực ra chẳng cần lần dấu vết làm gì vì họ cũng đã nhìn thấy tất cả. Một tiếng hét thất thanh làm Nhạc Thiều Hoa lập tức ấn nút tắt đèn pin.

Ở một chỗ không xa, xuất hiện ánh sáng của một chiếc đèn pin LED không ngừng dong đưa, người cầm đèn đứng trong bóng tối nên không trông rõ mặt, chiếc đèn chiếu vào một túi xách nữ, một bàn tay quắt queo lục lọi trong đó túi rất lâu, rồi lấy ra một số thứ, rồi lại nhét trả lại một vài thứ. Bàn tay đó, chắc chắn không phải của “số 13”.

Có một người nam và một nữ nằm trên mặt đất, có lẽ là hai người trên chiếc xe jeep. Ánh đèn pin cũng không đủ sáng để nhìn rõ mặt mũi họ, có lẽ là bất động, dù chưa chết thì lúc này cũng chẳng còn sức để kháng cự.

Bàn tay quắt queo đó lại sờ xoạng trên người con trai, lấy được trong túi quần ra một đồng hồ đeo tay, hình như là loại rất thịnh hành của giới trẻ hồi năm ngoái, sau đó lục ví, lấy hết tiền mặt, thẻ ngân hàng còn lại thì vứt trả lại. Hấn huyết sáo, hình như là bài “hai con bướm” mà nghe cứ như là “đợt tuyết đầu tiên 2002”

“Thì ra là một tên trộm vặt” – Nhạc Thiều Hoa khẽ nói, rồi tiếng của anh cũng bị chôn vùi trong gió tuyết.

Nhưng Na Lan biết, sợ rằng không hề đơn giản như vậy. Quả nhiên, trong nháy mắt, hần vút đèn xuống đất, trong bóng tối lơ mờ giờ lên một vật gì đó, trông rất giống lưỡi rìu, là cái rìu của “số mười ba”.

5. Chương 5: Chương 5

Trên mặt đất khê có tiếng rên, người đó xem ra vẫn chưa chết, nhưng cũng chẳng thấy sức sống.

Lưỡi rìu hạ xuống, vọng lên một tiếng “hự” rồi không nghe được tiếng rên rỉ gì nữa.

Na Lan lấy tay bịt kín miệng mới giữ được tiếng hét kinh sợ của mình không thốt ra, vì vậy cô thấy nghẹt thở, buồn nôn, suýt quy xuống, may có Nhạc Thiều Hoa kịp thời kéo lấy cánh tay, để cô dựa vào mình, tiếp thêm năng lượng, mang đến hi vọng trong cơn tuyệt vọng của cô.

Lại một lưỡi rìu nữa bổ xuống, hình như kẻ đó chỉ cần dùng lưng lưỡi rìu để đập mà vỡ nát cả sợ người.

Cánh tay Nhạc Thiều Hoa ôm vai Na Lan run run, anh nói nhỏ vào tai cô: “Tôi hối hận quá, nếu như chạy xuống đây sớm hơn chút nữa thì hai người kia chắc sẽ không chết thế này.”

“Cũng không phải lỗi của anh, anh mà xông xuống đây có khi chỉ làm tăng thêm một tử thi nữa thôi.” Na Lan ra sức trấn tĩnh lại, nhẹ nhàng vỗ tay Nhạc Thiều Hoa an ủi anh, đồng thời cũng suy nghĩ đến bước tiếp theo.

Kẻ trước mặt không phải là “số mười ba”, nhưng đúng là một kẻ giết người điên loạn, họ không dám tiến thêm bước nào nữa, chỉ đành lặng lẽ quan sát.

Ánh đèn cũng không còn, chỉ vọng lại tiếng động trong đám cây cối, sau đó đến tiếng bước chân nặng nề, hình như kẻ giết người cướp của đang kéo xác chết quay lại trên đỉnh dốc. Tiếng rít của hần như tiếng sói tru, nhịp thở không đều hơi ngắt quãng.

Na Lan nói nhỏ: “Nhất định hần muốn xử lý hai xác chết này, chúng ta nên theo dõi để sau này báo cảnh sát”

Hai xác chết được lôi trở lại chỗ chiếc xe jeep của họ, Na Lan và Nhạc Thiều Hoa nấp không xa chỗ xe Changhe Suzuki, trông thấy một đống đất lom khom đặt xác người con gái ngồi vào hàng ghế trước cạnh lái xe.

Hung thủ có một mái tóc dài, mặc áo da dài, dáng người cao to, thỉnh thoảng nghiêng mặt lại có thể thấy chỉ chút những râu với ria, nếu không có cái dáng lù gù kia thì thoảng nhìn tưởng như một nghệ sĩ thanh cao. Đường nhiên, “nghệ thuật” hần biểu diễn dưới chân dốc quả là đỉnh cao.

Na Lan tự hỏi: “Hần định làm gì đây?”

“Còn không biết à? Hần muốn lái xe đưa kim đồng ngọc nữ đi đâu đấy” rõ ràng sự bình tĩnh đã quay trở lại với Nhạc Thiều Hoa.

Quả nhiên, tên “nghệ sĩ” lại đặt xác người con trai ngồi vào hàng ghế sau của chiếc jeep, rồi tự mình ngồi trước vô lăng.<>

Tiếng động cơ nổ vang, bốn bánh xe jeep quay cuồng trong tuyết vọng, chiếc xe nhọc nhằn lùi lại mấy bước để hai bánh trước quay trở lại mặt đường chính.

“Động cơ bốn bánh quả là một con trâu. Hahaaa” tên “nghệ sĩ” kêu lên trong hưng phấn.

“Đi theo tôi” Nhạc Thiều Hoa như một con báo, trượt trên mặt tuyết, bám bám được vào chiếc xe jeep. Na Lan ngây người một lát rồi cũng xông lên cũng kịp thời với được một tay vịn trên chiếc xe để bám vào. Hai người treo mình lủng lẳng đằng sau chiếc xe như vượn với khí vậy, cố gắng nép mình thấp xuống, không để “nghệ sĩ” nhìn thấy qua gương chiếu hậu. Thực ra họ lo lắng như vậy cũng thừa vì sau vụ tai nạn kinh hoàng ấy, mấy tấm gương trên xe cũng vỡ vụn hết rồi.<>

Chiếc jeep mui trần bị trọng thương như thế nhưng vẫn chạy như bay kể cũng hiếm thấy. “Nghệ sĩ” ra sức phóng, chiếc xe càng lao nhanh hơn lên phía trên, hấn càng phần khích, gào thét không ngừng. Nhạc Thiều Hoa và Na Lan bốn mắt nhìn nhau, rốt cuộc hẳn định làm gì?

Dần lên đến đỉnh, xe dừng lại đúng chỗ cua theo hướng lao xuống dưới.

Động cơ vẫn chưa tắt, Nhạc Thiều Hoa và Na Lan lập tức chạy ra xa, nấp phía sau một tảng đá sau hàng rào chắn bên đường. Lúc này họ nhận ra, sau lưng mình là vách núi thẳng đứng.

“Nghệ sĩ” xuống xe, chuyển xác người con trai lên ngồi vào chỗ của lái xe.

Nhạc Thiều Hoa và Na Lan cũng đoán được dụng tâm của tên “nghệ sĩ” này

Khi “nghệ sĩ” dừng xe, kéo phanh tay, động cơ thì vẫn dễ chạy, bây giờ, hấn giúp “lái xe” nhả phanh, ấn chặt chân người con trai xuống, bàn chân người đó ấn mạnh vào chân ga, “nghệ sĩ” né sang một bên, ngấm nhìn chiếc jeep mui trần đâm sầm vào hàng rào chắn, lao xuống vực thẳm.

Hấn vỗ tay và cười điên loạn, vui sướng như trẻ con hò hét lúc xem pháo hoa.

Dưới chân núi xa xôi, chiếc xe nổ vang rền trời đất.

Lại một vụ tai nạn giao thông nghiêm trọng, một đôi nam nữ thanh niên quá khích chạy xe nhanh trong đêm tuyết, tại một khúc quanh trên núi mất tay lái, đâm xuống vực, cả người và xe là ba mạng. Cuối năm, bão tuyết, hoang sơn, không biết bao lâu nữa mới phát hiện ra.

“Nghệ sĩ” vui vẻ quay người đi trong gió tuyết, tung tăng như một con dơi khổng lồ múa lượn trong đêm tối. Bàn tay Na Lan giữ vào thanh chắn đường đã tê cứng, run rẩy.

Hai người trông theo tên “nghệ sĩ” đang xuôi theo con đường núi đi xuống dốc.

Theo dõi nhau trong đêm tối quả rất khó khăn, lại còn trong đêm tuyết ảm đạm thế này nữa, khả năng bám gót khó đoán. Hai người đi theo được một đoạn, “nghệ sĩ” đã tan biến khỏi tầm mắt, đến tiếng rít cũng chìm hẳn trong tiếng gió và màn đêm. Nhưng hai người vẫn kiên trì lần mò vào rừng tối. Họ suy nghĩ giống nhau, với đêm tối thế này, “số mười ba” đang bị thương không thể đi bộ qua núi được, chắc thế nào cũng rơi vào tay “nghệ sĩ” rồi, chỉ cần tìm được “nghệ sĩ” thì có thể sẽ tìm được “số mười ba”. Nhạc Thiều Hoa có ý nghĩ sẽ đánh úp “nghệ sĩ”, nhưng Na Lan không tán đồng, cô cho rằng mức độ tàn ác và nhạy bén của “Nghệ sĩ” hơn hẳn “số mười ba”, nếu đánh úp hấn không thành, thì kế sách của Nhạc Thiều Hoa chẳng coi như đổ sông đổ bể.

Đi vào trong rừng sâu đã rất lâu, vẫn không thấy dấu vết “nghệ sĩ” đâu, nhưng nhìn thấy một bóng đen xấu, là một căn nhà nhỏ trong rừng.

Nhìn từ ngoài thì căn nhà này rất sơ sài, bức tường bằng thạch cao ghồ ghề, tường và móng đều xiêu xiêu vẹo vẹo. Cửa sổ bằng thủy tinh, chỗ tổ chỗ mờ cứ như được chắp vá lại. Nhạc Thiều Hoa nói nhỏ: “Sống ở nơi cao cấp thế này, ít nhất cũng không phải lo có hệ thống chống trộm điện tử.

Trong nhà không có chút ánh sáng nào. Hai người lắng tai nghe cũng chẳng thấy động tĩnh gì. Không có tiếng người hay tiếng ti vi. Phải chăng đây là “sào huyệt của nghệ sĩ?” tám chín phần mười là vậy rồi. Nhạc Thiều Hoa nói, nếu bên trong không có ai thì đi vào, có khi lại tìm được cái gì đó hay vũ khí, ít nhất là điện thoại. Phải báo cảnh sát ngay, không thể chậm trễ.

Căn nhà có ba cửa sổ, hai người quyết định vào qua cánh cửa sau nhà, tin chắc rằng giữa khung và song cửa nhất định không có then cài là loại nhôm hợp kim mới Nhạc Thiều Hoa cứ đẩy cửa, quả nhiên mở ra được. Anh nhẹ nhàng nhảy vào trong, không phát ra bất kỳ tiếng động nào. Lại đưa tay ra giúp Na Lan vào, đây là lần đầu tiên Na Lan lén lút đột nhập nhà người khác qua đường cửa sổ.

Trong nhà tối om, không tiếng động, không hơi ấm, cứ như một căn nhà ma đã bỏ hoang lâu rồi. Nhạc Thiều Hoa lại nhẹ nhàng đóng cửa sổ lại, vặn đèn pin.

Ánh đèn pin chụp chôn rồi dừng lại trên một bức tường.

Máu hai người như đông cứng lại.

6. Chương 6: Chương 6

Trên tường dán một đoạn báo cắt từ tờ “Tân Giang báo” với tit giật gân “vụ huyết án đầu năm – một thiếu nữ tàn đời vào ngày thứ bảy đen tối, vụ bắt cóc giết con tin nghiêm trọng tại Giang Kinh”. Theo phóng viên Quách Tử Phóng cho biết, vụ bắt cóc có thể xảy ra ngày 13 tháng 2, xác nạn nhân được phát hiện vào ngày 14/2, tin đưa vào ngày 15/2. Nhạc Thiều Hoa khẽ nói: “Vậy đây là trung tâm nghiên cứu “số mười ba””. Đây là bài của sư huynh Quách Tử Phóng của tôi. Tôi còn nhớ bộ dạng anh ta vừa ăn mì tôm vừa làm việc suốt đêm, đã một năm rồi mà cứ như mới hôm qua vậy.”

“Đúng rồi, tiếc là lần này sư huynh của anh không đích thân tới hiện trường”

“Tết năm nay anh ấy kết hôn, nghỉ phép cả tháng nên tôi được bổ sung vào đội”

Ánh đèn chuyển sang bên cạnh, lại một đoạn báo, trên đó là vụ bắt cóc giết con tin ngày 13/5 năm ngoái. Đếm đi đếm lại, trên tường có tổng cộng bảy đoạn báo như vậy.

Có một cái bàn ọp ẹp dựa vào tường, trên đó để một tờ báo của tháng trước, vụ án đầu tiên ngày 13/1/2010. Bắt cóc, giết con tin, người bị hại thiệt mạng.

Kỳ lạ là lại có dấu x to màu đỏ gạch chéo trên bài báo này, và viết năm ký tự tiếng Anh bằng mực nước màu đỏ “FRAUD”

“Tiếng Anh của tôi...đây nghĩa là gì?” Nhạc Thiều Hoa hỏi.

“Fraud nghĩa là hàng giả, người cắt bài báo này ra có vẻ như muốn nói, vụ giết con tin cuối cùng này là giả mạo, cũng có nghĩa là “số mười ba” của tháng trước là kẻ khác giả mạo”

Thì ra ông anh “mười ba” này chuyển nghề sang làm nghiên cứu sinh.” Nhạc Thiều Hoa thở dài.

“Sợ là không chỉ như vậy” Na Lan cầm một chiếc cặp tóc có hình chuột Minnie của hãng HuDiejie lên hỏi “Có nhớ đây là cái gì ko?”

Nhạc Thiều Hoa thở ra một hơi lạnh nói: “Đây là...chiếc cặp tóc cô bé đeo khi mất tích trong vụ số mười ba hồi tháng mười hay mười một năm ngoái, chẳng lẽ hẳn lại là...”

“Hẳn có thể là “số mười ba”, cũng có thể chỉ là kẻ sùng bái “số mười ba” thôi, nghiên cứu bị tẩu hỏa nhập ma, chiếc cặp tóc này ở cửa hàng chuyên doanh đồ Walt Disney nào đều bán cả.”

Trên bàn còn bày bốn bảo bối của thư phòng đã dần xa lạ với văn phòng hiện đại ngày nay, là một cây bút lông đặt nghiêng trên một nghiên mực, trong nghiên mực có ít mực nước màu đỏ, ngòi bút cũng chấm mực đỏ. Na Lan cầm cây bút lên để quan sát tỉ mỉ, nhưng lỡ tay tuột mất. Nhạc Thiều Hoa lại cầm lên xem, giật mình, khẽ kêu lên một tiếng: “Cán bút là một khúc xương”

Anh đưa đầu bút lông lên mũi ngửi, thấy mùi tanh nồng của máu. Trong nghiên không phải là mực đỏ mà là máu tươi!

Lại gần nghiên mực, một vật hình tròn mỏng manh, đáy thì lồi lõm, chạm vào có cảm giác cũng là xương, Na Lan đã học qua về giải phẫu người cho rằng: “Đây có vẻ là một phần của sọ người.”

Lúc này họ mới phát hiện ra, phía dưới nghiên mực đầu lâu còn có một tá giấy, đặc biệt là chất da trơn nhẵn mà rất mịn. Rõ ràng chủ nhà đã dùng loại giấy này để sáng tác, trên một góc bàn có bày một tấm da trên đó viết một cụm chữ Triện, có điều trong chốc lát Na Lan chưa đọc ra nội dung. Lạc khoản là một dấu hình vuông, hình như là “U Cốc Cư”

Anh khẽ nói: “Lấy da người làm giấy, đầu lâu làm nghiên, máu tươi làm mực, xương cốt làm cán bút, đoán xem hẳn dùng cái gì để làm đầu lông bút?”

“Vậy thì tóc người là chuẩn nhất, kỳ thực chưa bao giờ thấy tóc của một con bé mười hai tuổi vừa mềm vừa dẻo như này bao giờ” trong bóng tối vọng lên một giọng nói khàn khàn, chính là giọng đã hét lên câu: “động cơ bốn bánh đúng là một con trâu”

Cây bút trong tay Nhạc Thiều Hoa rơi xuống bàn, theo bản năng anh nắm chặt lấy tay Na Lan.

Hai người còn chưa kịp nhìn rõ tướng mạo tên “nghệ sỹ” đã lập tức cùng nhau rơi xuống địa ngục. Nền nhà dưới chân họ bỗng sập xuống, hai người rơi xuống một cái hố, lần lượt ngã nhào xuống đồng bùn đất lạnh lẽo.

Một cái bẫy chật hẹp, hai người như dán vào tường mới đứng được. Bốn vách của cái bẫy này được đổ bê tông bằng xi măng, nhẵn không bám tay vào được, muốn trèo lên còn khó hơn lên gỏi. Trên đỉnh đầu lơ lửng một ngọn đèn, phía sau là một bóng mờ không rõ mặt, “nghệ sỹ” hỏi: “Chúng mày không để gì mà có gan to dám vào căn nhà bé nhỏ của tao, thật thà mà khai ra tên tuổi ra, tao search baidu một lát, nếu thẹn thùng không dám nói tao dội ột nồi nước nóng là xong đấy”

Hai người đành nói ra danh tính của mình, “nghệ sỹ” nói: “Đừng có mơ mà leo lên, chỉ có hao công tốn trí thôi, nếu có trèo được đến đỉnh thì chúng mày cũng chẳng có sức mà đẩy nổi cái nắp bằng đá 200 ký này đâu.”, rõ ràng tên nghệ sỹ này bên cạnh niềm đam mê viết chữ bằng máu lên da người ra còn là một tay cử tạ lão luyện. Một tảng đá được hất nói là nặng 2 tạ nhẹ nhàng lấp hố, bóng tối lại trở lại trước mắt hai người.

Lúc này, Na Lan đã quên mấy cảm giác bức bách khi kề sát bên một người con trai xa lạ, hai tay lần mò trên tường, thử tìm một điểm tựa để leo lên trên.

Nhạc Thiều Hoa khẽ nói: “Tôi không cho rằng “nghệ sỹ” đang dọa chúng ta, chi bằng bây giờ yên lặng mà nghĩ cách thôi.”

Bốn vách tường trơn trượt, Na Lan thôi lần mò, tay hơi chạm vào Thiều Hoa, vội vàng rút tay lại để sau lưng.<>

Nhạc Thiều Hoa cũng cố gắng giữ khoảng cách, nhưng mùi của đàn ông mãnh liệt khiến Na Lan hơi khô miệng và khát nước. Lúng túng mất mấy phút, Nhạc Thiều Hoa nhẹ nhàng nói: “Trước kia tôi chưa bao giờ nghĩ rằng người viết luận văn về tâm lý tội phạm khủng bố lại xinh đẹp như vậy, lại còn can đảm và rất hiểu biết nữa”

“Bây giờ không phải lúc nói những chuyện như thế” Na Lan định giẫm lên chân hất thật đau nhưng lại chỉ dẫm nhẹ một cái.

“Vậy bây giờ chỉ chờ cái kết thôi...Nếu chúng ta có thể sống sót trở về Giang Kinh, tôi mời cô ra “Tị Phong Đường” ăn cơm, uống trà rồi tiếp chuyện này...”

“Bây giờ cũng không phải lúc để định ước!” Na Lan bỗng cảm thấy hơi cứng nhắc với anh ta, liền nhẹ nhàng nói: “Được rồi, thực ra tôi muốn cảm ơn anh đã cứu mạng tôi, nhưng tôi cũng không nghĩ rằng một phóng viên như anh lại to gan như vậy”

“Đứng bên kỳ nữ như cô, gan nhỏ đến mấy cũng phải thể hiện chút bản sắc anh hùng ra, huống hồ, tôi đây vốn dĩ đã có khí chất anh hùng rồi.”Na Lan thở dài: “Anh mồm mép tép nhảy quá, đã bao giờ nghĩ rằng đường như thói quen của “nghệ sỹ” là không bao giờ để lại nhân chứng sống không?” cô lại cảm thấy nghẹt thở.

7. Chương 7: Chương 7

Nhạc Thiều Hoa bỗng bế Na Lan lên, Na Lan quát: “Anh muốn làm gì!?”

“Ai bảo tôi chỉ nói miệng, tôi cũng có thể động thủ đấy....tôi muốn cô đứng lên vai tôi, lên trên xem có đường thoát nào không?”

“Na Lan đứng lên vai Nhạc Thiều Hoa, men theo vách hầm lần mò lên, nhưng một kẻ hở cũng không tìm được. Cô gơ đèn pin lên chiếu, ánh đèn chiếu vào một bức vách rộng khoảng 1 mét vuông trên đầu”

“Trên tường hình như có một kẻ hở, nhưng...hình như đang bốc khói! Có lẽ là ống dẫn, khói thẳng điên này nhóm lửa để sưởi ấm bị đẩy vào đây, biến căn hầm này thành phòng chứa khí độc.” Có lẽ chỉ là do tâm lý mà Na Lan đã cảm thấy hơi chóng mặt.

Nhạc Thiều Hoa cúi người đưa Na Lan xuống, hai người nhìn nhau trong bóng tối, đều cảm thấy rõ ràng không khí trong hầm nhanh chóng giảm bớt.

“Khốn kiếp, thả chúng tôi ra, có gan thì giết chúng tôi ngay trước mặt, dùng lưỡi dùi của người ý, không phải như bọn Nazi, như bọn phát xít Nhật dùng hơi độc! Đồ nhát gan hèn hạ! Đồ hèn!” Nhạc Thiều Hoa thốt lên một tràng tiếng chửi.

Nhưng tiếng của anh càng lúc càng yếu dần, Na La cũng cảm thấy dường như không còn sức để thở nữa.

Na Lan nhắm mắt, tưởng tượng mình sẽ trở thành một phần trong số những bộ sưu tập văn phòng phẩm của “nghệ sỹ” hay sẽ chỉ mang đến khoái cảm cho hắc lữ đoàn rù xuống?

Cô cảm thấy người mình rất nhẹ, như bay giữa không trung, bay lên trời, chẳng lẽ may mắn được lên thiên đàng?

Trên thiên đàng phải đến một vị thiên sứ chào đón cô: “Đưa tay đây, nắm lấy dây thừng!”

Na Lan cảm thấy có người đang lay mạnh mình, cô mơ màng trở lại với căn hầm, là Nhạc Thiều Hoa đang lo lắng thúc giục: “Na Lan, tỉnh dậy! Dây thừng, giữ lấy dây thừng, có người cứu chúng ta!”

Theo bản năng cô đưa tay ra, nắm lấy một sợi dây thừng, cô định nhìn xem người phía trên là ai, nhưng chỉ thấy một bóng hình đen đen. Cô nhớ lại trong lúc hôn mê có nghe thấy tiếng nói, hình như của người quen. Nhạc Thiều Hoa nhẹ nhàng nói: “giữ chặt vào, phải thoát chết ra khỏi đây, cho tôi cơ hội làm hết các chuyện xấu”

Có không khí để thở, có hi vọng sống sót, Na Lan tỉnh táo hơn nhiều, hướng về phía trước leo lên.

Hai tay nắm chặt sợi dây, hai chân ghì chặt vào tường, lại được người phía trên dốc sức kéo, hai phút sau, Na Lan leo lên được khỏi hầm. Còn chưa kịp tận hưởng không khí trong lành bên trên, liền bị một sợi dây khác trói chặt tay.

Cứu tinh rơi từ trên trời xuống chính là “số mười ba”, là cứu tinh hay sát tinh đây? Chỉ để thời gian chứng minh.

“Tại sao lại cứu chúng tôi??

“Cô không muốn tôi cứu các người ah’?

Na Lan biết đây là những câu nói thừa của mình, liền thôi không hỏi gì nữa.

Nhạc Thiều Hoa sau khi được kéo lên, liền bị “số mười ba” đánh hôn mê. “số mười ba” cũng nhanh chóng trói chặt tay Thiều Hoa, rồi ấn huyết nhân trung để anh tỉnh lại.

Na Lan nhẹ nhàng nói: “Anh đã đọc mấy bài báo ở trên bàn chưa?”

“Số mười ba” không nói gì, bật đèn pin soi trên mặt bàn, chăm chú vào bài báo tháng trước, còn chưa bình luận gì, chỉ lạnh lùng nói: “Các người không muốn chết ở đây thì nhanh chóng chui qua cửa sổ”, dời xa “U Cốc Cư”. Nhạc Thiều Hoa hỏi: “”Nghệ sỹ....lão điên đó, sao có thể để anh tùy ý leo tường phi thân như vậy?”

“Số mười ba” chẳng buồn trả lời, nhưng để Thiều Hoa im miệng liền nói: “trước tiên hắc lữ đi tắm bằng nước nóng, sau đó ngủ, tôi chắc chắn nghe được tiếng ngáy liền xê dịch hòn đá đó”<>

“Lúc hắc lữ tắm có phải còn hát bài “hai con bướm bướm” không?

“Số mười ba” tung ra một nắm đấm, suýt nữa đấm vỡ sọ Nhạc Thiều Hoa, thế rồi lại trở về trạng thái trầm mặc.

“Số mười ba” đi lại có vẻ lảo đảo, không phải hỏi Na Lan cũng đoán ra nhất định là bị thương sau vụ đâm xe, nấp trong rừng quan sát các sự việc. Hắc lữ đã có được tiền, tại sao không chạy đi mà lại đến đây cứu mình?

Lúc sắp đến đỉnh dốc, “số mười ba” bỗng nói: “các người xem, đây chính là chứng ngại gây ra chuyện”

Đèn pin chiếu đến một cột bằng xi măng, có vẻ là một thanh của hàng rào. “Thằng đấy nhân lúc tối trời mang đặt cái cột ở đây chắn ngang đường làm vật cản, như thế lái xe xuống núi thì mười thằng có đến chín thằng không tránh nổi, tất yếu phải xảy ra tai nạn thôi. Có điều chúng ta xúi quẩy, lại đâm phải đúng cái xe jeep đã mất thăng bằng đó”

Na Lan nói: “Hai người trên xe đã chết rồi”

“Chính tôi cũng trông thấy. Lúc tôi xuống xe hai người đó vẫn thở, thằng con trai còn há miệng chờ tôi. Sau khi lão tóc dài lôi họ đi, tôi cũng biết đời họ xong rồi”

“Đây nhất định không phải lần đầu tiên thằng điên đấy ra tay.” Na Lan cảm thấy giọng nói mình có chút kỳ lạ.

“Cô có còn là nhà tâm lý học và nghiên cứu về thần kinh nữa không? Như thế được coi là bệnh nhân của cô đấy?” “số mười ba chớp thời cơ cười nhạo.

Na Lan lạnh nhạt nói: “Nếu một người được coi là điên, nhất là lão đấy, làm sao coi là hắn có thể cải biến được bản tính giết người cuồng loạn như vậy?”

“Ý của cô là có một số người vô phương cứu chữa?”

“Chẳng phải cô là nhà tâm lý học, thần kinh học? Người như hắn được coi là bệnh nhân của cô à?” Số mười ba không bỏ lỡ thời cơ hỏi khó cô. Na Lan chậm rãi nói: “Với một người bị điên như hắn thì làm sao mà biết được hắn có thay đổi được bản tính điên cuồng đó hay không”

“Ý của cô là, có một số người không có thuốc chữa?”

Na Lan nhận thấy cuộc nói chuyện này đang dần đi đến đoạn báo động, phải cân nhắc kỹ khi nói, cô không thể mất Thành Viên Viên được. Có lẽ “số mười ba” đưa cô đi nhằm muốn biết bản thân hắn có chữa được bệnh không.

“Với những người bệnh nặng cũng có thể hồi tâm chuyển ý được một phần, một người ngày càng lún sâu vào tội lỗi cũng có thể tìm được lối thoát, mấu chốt chính là bản thân họ có mong muốn dù chỉ là một chút thôi. Người ở U Cốc Cư đó ngày càng đi sâu vào hang tối, theo lẽ thường thì chẳng có hi vọng gì nên chẳng thể trở lại làm người bình thường được, nhưng anh thì khác, anh quay đầu lại vẫn thấy bờ đấy.”

Số Mười Ba nói: “Phóng viên Nhạc Thiều Hoa nắm bắt nhiều tin tức chắc cũng biết trên con đường núi này đã xảy ra rất nhiều vụ tai nạn giao thông nghiêm trọng, bây giờ thì biết tại sao rồi chứ”. Nhạc Thiều Hoa chẳng nói câu nào, Số Mười Ba tiếp tục: “Ồ, tôi biết rồi, các phóng viên đều mải mê với phụ trương về vụ án giết người hàng loạt “số mười ba”, xem ra chẳng có ai nghĩ đến một nghệ sỹ chốn thâm sơn giết người cướp của cũng đặc sắc không kém”

Trong lúc nói chuyện, ba người đi đến chỗ chiếc xe Changhe Suzuki.

“Mong là tiền chuộc vẫn còn nguyên....Tôi thấy anh không mang theo chiếc cặp nên hỏi thế thôi”

“Cảm ơn quan tâm” Số mười ba đẩy Nhạc Thiều Hoa vào trong xe, hai người lại ngồi vào chỗ cũ, còn hắn lên ngồi vị trí lái xe, có vẻ không muốn nhắc đến tung tích của đồng tiền chuộc đó.

Tiếng máy nổ vang lên nhưng xe chưa chuyển bánh

“Mong là tiền chuộc vẫn còn nguyên...tôi chỉ hỏi thế thôi” – lại một giọng nói khàn đặc, chính là tiếng của Nghệ sỹ.

8. Chương 8: Chương 8

Tiếp đó, Na Lan dường như chỉ thấy máu bắn tung tóe. Nghệ sỹ khoái trá nói: “Này, ở đây không chỉ có mấy cái vũ khí lạnh của bọn mày, mà còn có đồ tối tân của tao đây, bỏ ra không ít tiền mới mua được đấy.”

“Hắn kéo cửa hông xe, quăng số mười ba mặt mũi be bét máu vào nằm dưới chân hai người khách bất đắc dĩ. “Thằng này, không phải giả chết, nói cho tao biết tiền chuộc đâu? Con tin đâu? Tao muốn mở mang

kiến thức, học hỏi thêm.” Một tay hẩn cần rìu, lại lấy ra một khẩu súng chắc là “vũ khí tối tân” mà hẩn đã nhắc tới, nhắm thẳng vào “số mười ba”.

“Số Mười ba” nhở ra hai chiếc răng, lạnh lùng nói: “mày trốn trong rừng sâu, biết chuyện bắt cóc giết người trên khắp các mặt báo nên ghen tị chứ gì?”

“Nghệ sỹ” cười bí hiểm: “Chơi trò tâm lý với tao chứ gì? Tao đây là người hoàn toàn bình thường, tỉnh lắm, không rơi vào rọ của mày đâu, dám đập nát sọ mày đấy, có nói không?”

Lưỡi rìu bổ xuống, “Số Mười Ba” đứt mất hai ngón tay. Na Lan nhắm chặt mắt, cô chưa bao giờ chứng kiến cảnh tra tấn cả.

“Số Mười Ba” gào lên một tiếng đau đớn và kiềm nén rên rỉ, nghiêng chặt răng không nói gì, kết quả của sự im lặng là cả vai bên phải suýt bị giáng thêm một đòn nữa.

“Dừng lại, được rồi, tôi nói! Tiền ở dưới đó”. Số Mười Ba cuối cùng cũng phải khai, chỉ xuống dưới chân Nhạc Thiều Hoa. Trên sàn có một cái tua vít. “Biết mà không nói ra làm chi cho đau ngón tay” Nghệ sỹ mở tám ván, lôi ra chiếc cặp, mặt mã mở cặp là 13013, lấy ra mấy xấp 100 tệ. Hẩn thỏa mãn lắm.

“Đi!” Nghệ sỹ tóm lấy “số mười ba”.

“Mày đã có tiền rồi...”

“Con tin, Chúng ta đi gặp em Viên Viên, đừng có quên mày là “số Mười Ba”, bắt cóc đòi tiền chuộc rồi giết con tin là việc của mày, phải làm cho hết việc không được dở dang.”

“Nhưng....Tôi không lái được xe”

“Mày chỉ đường đi, tao lái” , nghệ sỹ kéo “số mười ba” ngồi lên ghế trước rồi hẩn ngồi vào chỗ lái xe, lầu bầu: “ cái xe đều này kém xa con jeep mui trần vừa rồi phải không hai vị ngồi phía sau?”

Nhờ đêm tối và tấm vách ngăn mà Na Lan và Nhạc Thiều Hoa không trông thấy Nghệ sỹ nháy mắt với mình.

Na Lan biết, theo lý thuyết tâm lý học, Nghệ sỹ là điển hình của hình thái rối loạn nhân cách chống xã hội. Trên góc độ bệnh học thần kinh lâm sàng thì là điên cực độ và rối loạn ám ảnh cưỡng chế. Cô cho rằng “số mười ba” nhất định phải hoàn thành trình tự bắt cóc giết con tin của mình.p>

Chiếc xe Suzuki từ từ lăm bánh trong trầm mặc, lại lên đèo rồi xuống dốc, liên tục như vậy theo con đường lên xuống nhấp nhô của ngọn núi.

“Anh là ai?” Không ai nghĩ “Số Mười Ba” bỗng lên tiếng hỏi sau một quãng thời gian trầm lặng.

“Ồ, muốn biết mình biết người hả?” Nghệ sỹ cười ha hả “Nhưng muộn rồi, chúng ta thắng bại đã định, tao là ai không còn quan trọng nữa phải không? À, tao muốn hỏi mày, trong vụ “số mười ba” thắng mười hai năm ngoái, quần bò của con tin là hiệu gì đấy?”

“Tôi không biết gì về mốt cả”

“Là Reeves. Câu trả lời chính xác là Reeves! Hahaa, là hàng hiệu đấy, không phải hàng chợ đâu, tao đã sờ qua rồi, đúng là đồ xịn”

Na Lan cảm thấy hơi buồn nôn. Báu vật giá, nhân cách rối loạn xung đột hẩn đều thể hiện ra. Lấy da người làm giấy, sọ người làm nghiến, máu tươi làm mực, xương người làm bút...

Nghệ sỹ nói: “Vì thế tao biết, dù mày diễn giỏi mấy thì cũng không là phải số mười ba!”

“Số Mười Ba” lại im lặng

“Vị phóng viên phía sau nghe rõ chưa? Đây là chứng minh thư của bạn “số mười ba”, tên Cầu Đào, địa chỉ khu phát triển Khai Phát thành phố Nam Kinh” – Nghệ sỹ cười khúc khích như thằng bé nghịch ngợm vừa bày trò trên trục thầy giáo mình.

“Chính mày là Số Mười Ba” – Cầu Đào lạnh lùng nói<>

“Vinh hạnh quá” Nghệ sĩ đang rất đặc ý bông đùa giọng, “nhưng mày phải thành khẩn khai ra, vụ “số mười ba” tháng trước chính là mày bắt chước phải không?”

Na Lan nhớ đến chữ “FRAUD” màu đỏ lúc trước.

“Tháng trước à? Giết con tin, giết người!, không phải tôi làm, đây là lần đầu tiên của tôi, còn nhiều người khác có thể bắt chước lắm chứ”- Cầu Đào than vãn.

“A, tao hiểu rồi, mày là Đường Tam Tạng, lòng dạ từ bi, nên mày tìm riêng một bác sỹ tâm thần để an ủi tâm trạng đốn đau dần vặt của mày.” – Nghệ sỹ chế giễu – “Tao nói rồi, bắt cóc ở đây không cần súng ống gì hết, đặc biệt với mấy đứa con gái, hạng nghiệp dư như mày cần đến khẩu súng chỉ để có thêm can đảm thôi, đúng không?”

Điều này rất giống với những gì Na Lan nghĩ, từ đầu cô đã nhận ra Cầu Đào không phải “Số Mười Ba” đích thực. Hắn chỉ muốn đưa mình “đi hóng gió” chứ không có ý định để cô chứng kiến cái chết của Viên Viên, hơn nữa cũng muốn mình giải tỏa tâm lý “bệnh hoạn” giúp. Hắn bị ảnh hưởng nặng bởi “tiếng tăm” của Số Mười Ba thật, lúc nào cũng có cảm giác bất rứt và bất an. Hắn muốn được chính Na Lan “xem bệnh”, để nhận được sự cảm thông.

Thật không ai ngờ tới lại gặp tên “số mười ba” thật. Có lẽ là do số trời đã định rồi. Nhưng Viên Viên đáng thương có tội tình gì mà phải chịu khổ thế này?

Chương 9

Đến một đoạn bằng phẳng hơn, Cầu Đào bảo Nghệ sỹ rẽ khỏi đường chính, đi vào một đường mòn. Đi được một đoạn lại lên dốc. Cố gắng leo trên sườn dốc đầy tuyết, chiếc xe gầm lên tiếng động cơ cùng khói bay nghi ngút.

“Dừng xe được không? Đi bộ lên, chỗ tuyết này xe không lên được đâu, đi bộ mấy bước là tới”

Tất cả xuống xe, đi vào một con đường dốc nhỏ, nghệ sỹ lăm lăm lưỡi rìu, trong tay hắn có 3 tù binh. Cầu Đào dừng lại trước một sơn động. Hắn nói: “Ồ đây...Thành Viên Viên trong đây”

Na Lan là người đi nhiều, ít nhất cũng được coi là thông thạo địa lý đất Giang Kinh này rất . Cô biết ở nơi núi đá này, trước kia chắc chắn có người đã tạo ra các hang động để sinh sống, chỉ không ngờ “Số Mười Ba giả mạo” lại dẫn cùng đến thế, tìm cô bắt đầu đập nhanh hơn.

Cửa hang chỉ rộng đủ để hai người cùng ra vào, có treo tấm “mành” đen nhánh như những sợi băng dính đen. Nghệ sỹ kéo mành đi vào, phía sau lại một màn đen tăm tối. Hắn bật đèn pin, tấm tắc khen: “mái nhà của mày đẹp đáo lắm”

“Của anh cũng có kém gì tôi” Cầu Đào nói

“Nhưng chưa thấy Viên Viên bé nhỏ của chúng ta đâu”

“Phía sau còn một hang nhỏ nữa, hay để tôi đi lôi nó lên đây diện kiến”

“Không cần, mày đứng im ở đây, cầm động đây! Nghệ sỹ lại kéo rèm đi vào tiếp.

Sau đó hắn bỗng ngã phịch xuống đất.

“Có một tên thôi, không sao rồi” Cầu Đào thở phào một hơi, cao giọng nói.

Một lưỡi rìu vén tấm màn, phía sau là khuôn mặt thanh tú của một cô gái, thêm chút son phấn thì có thể coi là “tuyệt sắc giai nhân”. Cô ta đứng trong bóng tối sau tấm rèm, dễ dàng vung búa rìu làm nghệ sỹ bất tỉnh. Cầu Đào đã khôn ngoan để cô biết rằng có tên ác quỷ đó theo anh vào.

Cô thấy phía sau Cầu Đào còn hai người nữa, đã căng thẳng lại càng sợ hãi

Đoán chắc Nghệ sỹ không thể hung hăng được nữa, Nhạc Thiều Hoa cười nói: “Ô, nếu gần đây không rõ lên phong trào vãn quét các băng nhóm xã hội đen thì hai người có thể lập lên bang “Búa Rìu” đấy.

“Trong hang lạnh lẽo, chúng tôi thường xuyên phải dùng rìu chẻ củi” Cầu Đào tỏ ra không có gì đáng cười nói.

Người con gái đó, thao tác nhanh nhẹn, dùng lưỡi rìu cắt dây trói tay cho Cầu Đào, nhưng vừa thấy ngón tay đứt được băng bó qua loa của anh, sắc mặt cô lộ rõ nỗi kinh hoàng và thương xót, hét lên một tiếng “A!”, vứt luôn lưỡi rìu xuống, nâng bàn tay Cầu Đào lên nói: “Sao thế này, tay đứt ruột xót, sao nhiều máu thế này...là ai làm???”p>

Cầu Đào tỏ ra khí phách: “Có gì ghê ghớm đâu, đừng có như bà cụ non thế, mau xem lão ma đầu kia còn thở không đã, tôi muốn lột da, rút xương hấn lăm!”

Khi đi vào trong động, ánh mắt cô gái không rời Na Lan, cứ chăm chăm nhìn theo cô. Na Lan đưa mắt xuống nền đất quan sát Nghệ Sĩ. Hấn nằm bất động với vũng máu đọng lại dưới gáy, thấm ướt một mảng tóc dài.

Cô quan sát xung quanh, quả nhiên phía cuối động này có thông đến một hang nhỏ khác, chắc Thành Viên Viên bị nhốt ở đây. Trong động chính này có nhiều chậu than nhỏ, còn có một bếp lò to đang rực lửa, trên đó đặt một nồi sất. Bên bếp lò có dựng một thớt gỗ, cạnh đó để ba con dao làm bếp to nhỏ các cỡ. Ngoài ra không còn vật dụng nào khác nữa, không đồ điện, vài ngọn nến cao thấp trên vách hang ghồ ghề đang chiếu sáng. Còn có một ít sách báo tạp chí được xếp ngăn nắp dưới chân một chiếc ghế gấp bằng nhựa. Cô thấy luận văn của cô đã công bố: “Nghiên cứu tâm lý phạm tội tại Trung Quốc”

Rõ ràng, động này mới được bố trí lại làm “văn phòng lâm thời” cho vụ bắt cóc, họ cũng như mọi người, năm mới khoác lên mình những bộ áo quần mới, thời trang, xem ra cũng có qua lại các khu dân cư đông đúc hiện đại.

Cô gái cuối cùng cũng thôi nhìn Na Lan, nước mắt lưng tròng lấy mảnh vải xô cẩn thận băng bó lại cho Cầu Đào rồi hôn nhẹ lên vết thương. Cầu Đào nâng khuôn mặt thanh tú của cô lên rồi nói: “Em làm tốt lắm, rất ngoan, hoàn thành những gì chúng ta đã bàn bạc, nghe tiếng xe mà không thấy bóp còi tức là có nguy hiểm đang đến. Em thông minh thế này, lại biết nghe lời nữa thì chúng ta còn thành công vô số lần khác.”

Cô nhoẽn miệng cười ngọt ngào, khóe mắt còn đọng đầy nước mắt.

Na Lan nói: “Vậy là các người thành công rồi, hãy giao Thành Viên Viên và cho chúng tôi về, tôi vẫn chưa gặp được nó, tiền thì các người giữ...”

“Nhưng...” cô gái định nói gì Cầu Đào xem vào trước: “Đương nhiên chúng tôi sẽ giữ lại tiền, đưa các người đến đây để các người biết đường rồi quay về lấy nốt số còn lại giao nốt. Tất nhiên, số tiền còn thiếu được mang đến thì chỗ này cũng chẳng còn ai nhưng sẽ có giấy thông báo địa điểm giao nhận tiếp theo”

Na Lan tưởng mình nghe nhầm: “Mời anh kiểm tra lại, trong va li có đủ năm mươi năm vạn tiền mặt, không thiếu một xu, làm gì ra số tiền còn lại nào nữa?”

Cầu Đào cười lạnh lùng: “Cô tưởng chúng tôi khổ sở thế này, trải qua một đêm đau đớn như đêm nay lại lỗ vốn ư? Tài sản của Thành Tuyền có đến hàng triệu, chúng tôi lấy ít thế thôi chẳng phải là không tôn trọng ông ta ư? Năm mươi năm vạn chỉ là một nửa để gặp lại Thành Viên Viên, phải bổ sung thêm hai trăm bốn mươi năm vạn nữa. Cô không nghe nhầm đâu, tổng số là ba trăm vạn!”

Ba trăm vạn, cũng chỉ là một con số lẻ trong dự án “Sơn Trang Hồ Tiểu” của ông ta sau này thôi!” Không hiểu sao tuy hấn nói tuy rất hùng hồn, đầy uy phong mà vẫn bộc lộ sự yếu đuối, như giọng một cậu học sinh trung học chưa dậy thì xong.

Hấn không thể ngờ, Na Lan nói: “Rõ ràng tôi vẫn chưa hiểu hết con người anh”

Câu nói này có vẻ như “một đòn đau” của Na Lan, ánh mắt Cầu Đào kinh ngạc: “Cô...cô nói gì? Cô có nhầm không đấy?”

“không nhầm, mặc dù chưa hiểu hết về anh, nhưng tôi không nhìn nhầm, anh và hấn không giống nhau” Cô chỉ tay vào tên Nghệ Sĩ dưới đất, “thiên địa chi biệt, với kế hoạch bắt cóc này, từ đầu anh đã ý thức được hành vi phạm tội của mình và tự trách mình. Anh lại càng biết hậu quả nghiêm trọng của nó. Thậm chí anh còn tìm đọc các tài liệu về tâm lý tội phạm bởi anh không muốn mình được liệt vào dạng tội phạm như những tên đạo chích thông thường mà cho rằng bản thân bị dồn ép lên núi Lương Sơn. Chính những mặt tiêu cực và hành vi mất nhân tính trong xã hội đã tác động và khiến anh làm liều.....có thể giải thích được như vậy khi sách báo trong này toàn là “Thủy Hử”, “Bá tước Monte Cristo”, “Đỏ và Đen”, “Những người

khốn khổ”, “Tội phạm và hình phạt”. Anh khát khao được thấu hiểu, được tôn trọng, dựa vào vụ bắt cóc đang nổi lên của “Số Mười Ba” để được chú ý và có cảm giác mạnh mẽ hư ảo. Tuy nhiên, dù anh cho rằng hành vi của mình hoàn toàn giống hần, anh trang bị đầy đủ vũ trang nhưng anh sẽ không giết con tin, anh là con người bản tính vốn lương thiện.....”

“Câm miệng! Câm miệng lại!” Cầu Đào gào lên “ có phải cô định nói thêm rằng, biển khổ vô biên quay đầu lại là bờ? Cô là đồ học giả tâm lý tội phạm vô tích sự, đáng ra phải rõ hơn ai hết rằng, một khi đã sa vào đầm lầy tội lỗi thì chỉ có ngày càng lún sâu, không bao giờ ngoi lên được, chứ đừng nghĩ đến việc sạch sẽ mà leo lên bờ!”

Na Lan nhẹ nhàng nói: “Anh có thể thử xem, trả lại cho tôi Thành Viên Viên và toàn bộ số tiền, rời xa cái đầm lầy đó, tôi trả lại cho các vị sự thanh bạch, thậm chí còn trở thành những công thần bắt được tên sát nhân Số Mười Ba. Nếu anh thật sự có thể thoát thân một cách trong sạch, quay lại với cuộc sống bình thường, chẳng phải đây là một trải nghiệm quý báu nhất ư?”

“Đừng nói nữa! Đừng có nói nữa!” Sau đó là khoảng trầm lặng thật dài.

9. Chương 9: Chương 9

Tiếp đó, Na Lan dường như chỉ thấy máu bắn tung tóe. Nghệ sỹ khoái trá nói: “Này, ở đây không chỉ có mấy cái vũ khí lạnh của bọn mày, mà còn có đồ tối tân của tao đây, bỏ ra không ít tiền mới mua được đây.” “Hắn kéo cửa hông xe, quảng số mười ba mặt mũi be bét máu vào nằm dưới chân hai người khách bất đắc dĩ. “Thằng này, không phải giả chết, nói cho tao biết tiền chuộc đâu? Con tin đâu? Tao muốn mở mang kiến thức, học hỏi thêm.” Một tay hắn cầm rìu, lại lấy ra một khẩu súng chắc là “vũ khí tối tân” mà hắn đã nhắc tới, nhắm thẳng vào “số mười ba”.

“Số Mười ba” nhô ra hai chiếc răng, lạnh lùng nói: “mày trốn trong rừng sâu, biết chuyện bắt cóc giết người trên khắp các mặt báo nên ghen tị chứ gì?”

“Nghệ sỹ” cười bí hiểm: “Chơi trò tâm lý với tao chứ gì? Tao đây là người hoàn toàn bình thường, tỉnh lắm, không rơi vào rọ của mày đâu, dám đập nát sọ mày đấy, có nói không?”

Lưỡi rìu bổ xuống, “Số Mười Ba” đứt mất hai ngón tay.

Na Lan nhắm chặt mắt, cô chưa bao giờ chứng kiến cảnh tra tấn cả.

“Số Mười Ba” gào lên một tiếng đau đớn và kiềm nén rên rỉ, nghiến chặt răng không nói gì, kết quả của sự im lặng là cả vai bên phải suýt bị giáng thêm một đòn nữa.

“Dừng lại, được rồi, tôi nói! Tiền ở dưới đó”. Số Mười Ba cuối cùng cũng phải khai, chỉ xuống dưới chân Nhạc Thiều Hoa. Trên sàn có một cái tua vít. “Biết mà không nói ra làm chi cho đau ngón tay” Nghệ sỹ mở tám ván, lôi ra chiếc cặp, mặt mã mở cặp là 13013, lấy ra mấy xấp 100 tệ. Hắn thỏa mãn lắm.

“Đi!” Nghệ sỹ tóm lấy “số mười ba”.

“Mày đã có tiền rồi...”

“Con tin, Chúng ta đi gặp em Viên Viên, đừng có quên mày là “số Mười Ba”, bắt cóc đòi tiền chuộc rồi giết con tin là việc của mày, phải làm cho hết việc không được dở dang.”

“Nhưng....Tôi không lái được xe”

“Mày chỉ đường đi, tao lái” , nghệ sỹ kéo “số mười ba” ngồi lên ghế trước rồi hắn ngồi vào chỗ lái xe, lảu lẫu: “ cái xe đời này kém xa con jeep mùi trần vừa rồi phải không hai vị ngồi phía sau?”

Nhờ đêm tối và tấm vách ngăn mà Na Lan và Nhạc Thiều Hoa không trông thấy Nghệ sỹ nháy mắt với mình.

Na Lan biết, theo lý thuyết tâm lý học, Nghệ sỹ là điển hình của hình thái rối loạn nhân cách chống xã hội. Trên góc độ bệnh học thần kinh lâm sàng thì là điên cực độ và rối loạn ám ảnh cưỡng chế. Cô cho rằng “số mười ba” nhất định phải hoàn thành trình tự bắt cóc giết con tin của mình.

Chiếc xe Suzuki từ từ lăm bánh trong trầm mặc, lại lên đèo rồi xuống dốc, liên tục như vậy theo con đường lên xuống nhấp nhô của ngọn núi.

“Anh là ai?” Không ai nghĩ “Số Mười Ba” bỗng lên tiếng hỏi sau một quãng thời gian trầm lặng.

“Ồ, muốn biết mình biết người hả?” Nghệ sỹ cười ha hả “Nhưng muộn rồi, chúng ta thắng bại đã định, tao là ai không còn quan trọng nữa phải không? À, tao muốn hỏi mày, trong vụ “số mười ba” thắng mười hai năm ngoái, quần bò của con tin là hiệu gì đấy?”

“Tôi không biết gì về mốt cả”

“Là Reeves. Câu trả lời chính xác là Reeves! Hahaa, là hàng hiệu đấy, không phải hàng chợ đâu, tao đã sờ qua rồi, đúng là đồ xịn”

Na Lan cảm thấy hơi buồn nôn. Bối vật giáo, nhân cách rối loạn xung đột hẳn đều thể hiện ra. Lấy da người làm giấy, sọ người làm nghiên, máu tươi làm mực, xương người làm bút...

Nghệ sỹ nói: “Vì thế tao biết, dù mày diễn giỏi mấy thì cũng không là phải số mười ba!”

“Số Mười Ba” lại im lặng

“Vị phóng viên phía sau nghe rõ chưa? Đây là chứng minh thư của bạn “số mười ba”, tên Cầu Đào, địa chỉ khu phát triển Khai Phát thành phố Nam Kinh” – Nghệ sỹ cười khúc khích như thằng bé nghịch ngợm vừa bày trò trêu chọc thầy giáo mình.

“Chính mày là Số Mười Ba” – Cầu Đào lạnh lùng nói

“Vinh hạnh quá” Nghệ sỹ đang rất đắc ý bỗng đổi giọng, “nhưng mày phải thành khẩn khai ra, vụ “số mười ba” thắng trước chính là mày bắt chước phải không?”

Na Lan nhớ đến chữ “FRAUD” màu đỏ lúc trước.

“Thắng trước à? Giết con tin, giết người!, không phải tôi làm, đây là lần đầu tiên của tôi, còn nhiều người khác có thể bắt chước lắm chứ”- Cầu Đào than vãn.

“A, tao hiểu rồi, mày là Đường Tam Tạng, lòng dạ từ bi, nên mày tìm riêng một bác sỹ tâm thần để an ủi tâm trạng đón đau dằn vặt của mày.” – Nghệ sỹ chế giễu – “Tao nói rồi, bắt cóc ở đây không cần súng ống gì hết, đặc biệt với mấy đứa con gái, hạng nghiệp dư như mày cần đến khẩu súng chỉ để có thêm can đảm thôi, đúng không?”

Điều này rất giống với những gì Na Lan nghĩ, từ đầu cô đã nhận ra Cầu Đào không phải “Số Mười Ba” đích thực. Hắn chỉ muốn đưa mình “đi hóng gió” chứ không có ý định để cô chứng kiến cái chết của Viên Viên, hơn nữa cũng muốn mình giải tỏa tâm lý “bệnh hoạn” giúp. Hắn bị ảnh hưởng nặng bởi “tiếng tăm” của Số Mười Ba thật, lúc nào cũng có cảm giác bứt rứt và bất an. Hắn muốn được chính Na Lan “xem bệnh”, để nhận được sự cảm thông.

Thật không ai ngờ tới lại gặp tên “số mười ba” thật. Có lẽ là do số trời đã định rồi. Nhưng Viên Viên đáng thương có tội tình gì mà phải chịu khổ thế này?

Chương 9

Đến một đoạn bằng phẳng hơn, Cầu Đào bảo Nghệ sỹ rẽ khỏi đường chính, đi vào một đường mòn. Đi được một đoạn lại lên dốc. Cố gắng leo trên sườn dốc đầy tuyết, chiếc xe gầm lên tiếng động cơ cùng khối bay nghi ngút.

“Dừng xe được không? Đi bộ lên, chỗ tuyết này xe không lên được đâu, đi bộ mấy bước là tới”

Tất cả xuống xe, đi vào một con đường dốc nhỏ, nghệ sỹ lăm lăm lưỡi rìu, trong tay hắn có 3 tù binh. Cầu Đào dừng lại trước một sơn động. Hắn nói: “Ồ đây...Thành Viên Viên trong đấy”<>

Na Lan là người đi nhiều, ít nhất cũng được coi là thông thạo địa lý đất Giang Kinh này rất . Cô biết ở nơi núi đá này, trước kia chắc chắn có người đã tạo ra các hang động để sinh sống, chỉ không ngờ “Số Mười Ba giả mạo” lại bản cùng đến thế, tìm cô bắt đầu đập nhanh hơn.<>

Cửa hang chỉ rộng đủ để hai người cùng ra vào, có treo tấm “mành” đen nhánh như những sợi bằng dím đen. Nghệ sỹ kéo mành đi vào, phía sau lại một màn đen tăm tối. Hấn bật đèn pin, tấm tắc khen: “mái nhà của mày độc đáo lắm”

“Của anh cũng có kém gì tôi” Cầu Đào nói

“Nhưng chưa thấy Viên Viên bé nhỏ của chúng ta đâu”

“Phía sau còn một hang nhỏ nữa, hay để tôi đi lôi nó lên đây diện kiến”

“Không cần, mày đứng im ở đây, cầm động đây! Nghệ sỹ lại kéo rèm đi vào tiếp.

Sau đó hấn bỗng ngã phịch xuống đất.

“Có một tên thôi, không sao rồi” Cầu Đào thở phào một hơi, cao giọng nói.

Một lưới riu vén tấm màn, phía sau là khuôn mặt thanh tú của một cô gái, thêm chút son phấn thì có thể coi là “tuyệt sắc giai nhân”. Cô ta đứng trong bóng tối sau tấm rèm, dễ dàng vung búa riu làm nghệ sỹ bất tỉnh. Cầu Đào đã khôn ngoan để cô biết rằng có tên ác quỷ đó theo anh vào.

Cô thấy phía sau Cầu Đào còn hai người nữa, đã căng thẳng lại càng sợ hãi

Đoán chắc Nghệ sỹ không thể hung hăng được nữa, Nhạc Thiều Hoa cười nói: “Ô, nếu gần đây không rõ lên phong trào vùn quét các băng nhóm xã hội đen thì hai người có thể lập lên bang “Búa Riu” đấy.

“Trong hang lạnh lẽo, chúng tôi thường xuyên phải dùng riu chẻ củi” Cầu Đào tỏ ra không có gì đáng cười nói.

Người con gái đó, thao tác nhanh nhẹn, dùng lưới riu cắt dây trói tay cho Cầu Đào, nhưng vừa thấy ngón tay đứt được bằng bó qua loa của anh, sắc mặt cô lộ rõ nỗi kinh hoàng và thương xót, hét lên một tiếng “A!”, vút luôn lưới riu xuống, nâng bàn tay Cầu Đào lên nói: “Sao thế này, tay đứt ruột xót, sao nhiều máu thế này...là ai làm???”

Cầu Đào tỏ ra khí phách: “Có gì ghê ghớm đâu, đừng có như bà cụ non thế, mau xem lão ma đầu kia còn thở không đã, tôi muốn lột da, rút xương hấn lắm!”

Khi đi vào trong động, ánh mắt cô gái không rời Na Lan, cứ chăm chăm nhìn theo cô. Na Lan đưa mắt xuống nền đất quan sát Nghệ Sỹ. Hấn nằm bất động với vũng máu đọng lại dưới gáy, thấm ướt một mảng tóc dài.

Cô quan sát xung quanh, quả nhiên phía cuối động này có thông đến một hang nhỏ khác, chắc Thành Viên Viên bị nhốt ở đây. Trong động chính này có nhiều chậu than nhỏ, còn có một bếp lò to đang rực lửa, trên đó đặt một nồi sất. Bên bếp lò có dựng một thớt gỗ, cạnh đó để ba con dao làm bếp to nhỏ các cỡ. Ngoài ra không còn vật dụng nào khác nữa, không đồ điện, vài ngọn nến cao cao thấp thấp trên vách hang ghồ ghề đang chiếu sáng. Còn có một ít sách báo tạp chí được xếp ngăn nắp dưới chân một chiếc ghế gấp bằng nhựa. Cô thấy luận văn của cô đã công bố: “Nghiên cứu tâm lý phạm tội tại Trung Quốc”

Rõ ràng, động này mới được bố trí lại làm “văn phòng lâm thời” cho vụ bắt cóc, họ cũng như mọi người, năm mới khoác lên mình những bộ áo quần mới, thời trang, xem ra cũng có qua lại các khu dân cư đông đúc hiện đại.

Cô gái cuối cùng cũng thôi nhìn Na Lan, nước mắt lưng tròng lấy mảnh vải xô cẩn thận băng bó lại cho Cầu Đào rồi hôn nhẹ lên vết thương. Cầu Đào nâng khuôn mặt thanh tú của cô lên rồi nói: “Em làm tốt lắm, rất ngoan, hoàn thành những gì chúng ta đã bàn bạc, nghe tiếng xe mà không thấy bóp còi tức là có nguy hiểm đang đến. Em thông minh thế này, lại biết nghe lời nữa thì chúng ta còn thành công vô số lần khác.”

Cô nhoẽn miệng cười ngọt ngào, khóe mắt còn đọng đầy nước mắt.

Na Lan nói: “Vậy là các người thành công rồi, hãy giao Thành Viên Viên và cho chúng tôi về, tôi vẫn chưa gặp được nó, tiền thì các người giữ...”

“Nhưng...” cô gái định nói gì Cầu Đào xem vào trước: “Đương nhiên chúng tôi sẽ giữ lại tiền, đưa các người đến đây để các người biết đường rồi quay về lấy nốt số còn lại giao nốt. Tất nhiên, số tiền còn thiếu được mang đến thì chỗ này cũng chẳng còn ai nhưng sẽ có giấy thông báo địa điểm giao nhận tiếp theo”

Na Lan tưởng mình nghe nhầm: “ Mời anh kiểm tra lại, trong va li có đủ năm mươi năm vạn tiền mặt, không thiếu một xu, làm gì ra số tiền còn lại nào nữa?”

Cầu Đào cười lạnh lùng: “Cô tưởng chúng tôi khổ sở thế này, trải qua một đêm đau đớn như đêm nay lại lỗ vốn ư? Tài sản của Thành Tuyền có đến hàng triệu, chúng tôi lấy ít thế thôi chẳng phải là không tôn trọng ông ta ư? Năm mươi năm vạn chỉ là một nửa để gặp lại Thành Viên Viên, phải bổ sung thêm hai trăm bốn mươi năm vạn nữa. Cô không nghe nhầm đâu, tổng số là ba trăm vạn!”

Ba trăm vạn, cũng chỉ là một con số lẻ trong dự án “Sơn Trang Hồ Tiểu” của ông ta sau này thôi!” Không hiểu sao tuy hần nói tuy rất hùng hồn, đầy uy phong mà vẫn bộc lộ sự yếu đuối, như giọng một cậu học sinh trung học chưa dậy thì xong.

Hần không thể ngờ, Na Lan nói: “Rõ ràng tôi vẫn chưa hiểu hết con người anh”

Câu nói này có vẻ như “một đòn đau” của Na Lan, ánh mắt Cầu Đào kinh ngạc: “Cô....cô nói gì? Cô có nhầm không đấy?”

“không nhầm, mặc dù chưa hiểu hết về anh, nhưng tôi không nhìn nhầm, anh và hần không giống nhau” Cô chỉ tay vào tên Nghệ Sĩ dưới đất, “thiên địa chi biệt, với kế hoạch bắt cóc này, từ đầu anh đã ý thức được hành vi phạm tội của mình và tự trách mình. Anh lại càng biết hậu quả nghiêm trọng của nó. Thậm chí anh còn tìm đọc các tài liệu về tâm lý tội phạm bởi anh không muốn mình được liệt vào dạng tội phạm như những tên đạo chích thông thường mà cho rằng bản thân bị dồn ép lên núi Lương Sơn. Chính những mặt tiêu cực và hành vi mất nhân tính trong xã hội đã tác động và khiến anh làm liều.....có thể giải thích được như vậy khi sách báo trong này toàn là “Thủy Hử”, “Bá tước Monte Cristo”, “Đỏ và Đen”, “Những người khốn khổ”, “Tội phạm và hình phạt”. Anh khát khao được thấu hiểu, được tôn trọng, dựa vào vụ bắt cóc đang nổi lên của “Số Mười Ba” để được chú ý và có cảm giác mạnh mẽ hư ảo. Tuy nhiên, dù anh cho rằng hành vi của mình hoàn toàn giống hần, anh trang bị đầy đủ vũ trang nhưng anh sẽ không giết con tin, anh là con người bản tính vốn lương thiện.....”

“Câm miệng! Câm miệng lại!” Cầu Đào gào lên “ có phải cô định nói thêm rằng, biển khổ vô biên quay đầu lại là bờ? Cô là đồ học giả tâm lý tội phạm vô tích sự, đáng ra phải rõ hơn ai hết rằng, một khi đã sa vào đầm lầy tội lỗi thì chỉ có ngày càng lún sâu, không bao giờ ngoi lên được, chứ đừng nghĩ đến việc sạch sẽ mà leo lên bờ!”

Na Lan nhẹ nhàng nói: “Anh có thể thử xem, trả lại cho tôi Thành Viên Viên và toàn bộ số tiền, rời xa cái đầm lầy đó, tôi trả lại cho các vị sự thanh bạch, thậm chí còn trở thành những công thần bất được tên sát nhân Số Mười Ba. Nếu anh thật sự có thể thoát thân một cách trong sạch, quay lại với cuộc sống bình thường, chẳng phải đây là một trải nghiệm quý báu nhất ư?”

“Đừng nói nữa! Đừng có nói nữa!” Sau đó là khoảng trầm lặng thật dài.

10. Chương 10: Chương 10

“Để tôi nghĩ!” Cầu Đào dùng cánh tay trái không bị trật khớp ôm đầu, đau đớn nhắm nghiền hai mắt.

Cô gái nhẹ nhàng nói: “Cô ấy nói thật dễ nghe, nhưng Tiểu Đào này....”

“Lúc này em đừng làm anh loạn thêm nữa, để anh yên tĩnh suy nghĩ được không?”

Na Lan nói: “Đương nhiên, anh có thể từ từ mà nghĩ, chỉ phiền vị cô nương này hãy đưa Viên Viên ra cho tôi gặp, được chứ?”

Khuôn mặt gái bỗng biến sắc, Na Lan cũng giật mình, đây không phải điềm lành.

“Em hãy đưa con bé ra trước, cho họ gặp nhau cũng được.” Cầu Đào nói, ánh mắt có chút chờ đợi.

“Nhưng...” Cô gái dường như sắp khóc, thì thầm bên tai Cầu Đào, không biết nói gì mà cuối cùng nức nở khóc.

Cầu Đào quát lên: “Em điên à? Làm sao em...em cho rằng mình thật sự là “Số Mười Ba à?” Hắn xông vào động nhỏ, sau đó đau đớn gào lên: “Xong rồi, xong rồi, chúng ta xong rồi!”

Lẽ nào Viên Viên gặp bất trắc rồi?

Cầu Đào đi ra với vẻ vô hồn chán nản, giữ chặt vai cô gái, lay mạnh nói: “Em làm hỏng hết mọi việc rồi! Em thực sự cho rằng anh có thể làm được những việc như thế ư?”

“Ánh mắt anh nhìn cô ta như thế, em biết việc đó sớm muộn gì anh cũng làm”

Na Lan lại không thể kiềm chế được, nói: “Các người đang nói gì vậy? Việc gì? Viên Viên đâu? Viên Viên ở đâu?”<>

“Chết rồi!” . Cầu Đào chỉ vào cô gái nói: “Cô ấy tưởng tôi thích Viên Viên, sợ tôi quay về sẽ cưỡng hiếp Viên Viên, nên bóp cổ chết Viên Viên rồi!”<>

Viên Viên? Cầu Đào gọi Thành Viên Viên thân mật thế này? Trong lúc hoảng loạn cực độ Na Lan nghĩ ra, lúc mới gặp, tính cách hắn đích thực có xu hướng bạo lực, nhưng đặc trưng tính cách của hắn là tự ti, khát khao quyền lực, điển hình của tính phạm tội.

“Nhất định anh sẽ làm thế!” Cô gái nói, “ Chẳng phải trước kia anh cũng đối với em như vậy? Chỉ có điều bây giờ em yêu anh rồi, em nguyện đi theo anh, anh là của em, chỉ là của em thôi, em không thể để anh chạm đến bất kỳ người con gái nào khác! Giết cô ta có gì ghê ghớm đâu, thì làm “số mười ba” lấy tiền giết con tin!” . Tiếng cô nhỏ dần, bi thương hơn, nức nở khóc rằng “Ai mà biết được anh lại đưa hai người này đến, lại còn cầu cứu nhà tâm lý gì gì, anh đúng là nhu nhược!”

Na Lan biết, trước mặt là diễn biến tâm lý lệch pha rất nghiêm trọng, không chỉ của một người. Cô ép mình phải bình tĩnh nói: “Tất cả vẫn có thể cứu vãn...cô bóp cổ Viên Viên bao lâu rồi? Nếu chưa lâu thì vẫn có thể cấp cứu”

“Tôi vừa bóp cổ xong thì nghe thấy tiếng ô tô...”

“Mau làm cấp cứu nhân tạo cho cô ấy, gọi xe cấp cứu mau!” La Nan hét lên.

“Tại sao tôi phải nghe theo cô? Sao phải để cô ta sống lại làm gì?”

Cầu Đào vẫn đứng thất thần, hai mắt đờ đẫn, lúc thì như ma quỷ, có lúc như người bệnh. Đây là lúc Na Lan lo sợ nhất, cô quyết định làm việc “trừ cỏ tận gốc”: “Đã sai lầm giết một người, không bằng sai lại càng sai, như Tào Tháo năm đó giết nhầm cả nhà ân nhân Trần Cung.”

Nhạc Thiệu Hoa bỗng lên tiếng: “Không nói nhiều nữa, các người xem, Viên Viên ra rồi kia kìa!”

Trong chớp mắt khi Cầu Đào và cô gái ngoảnh đầu hướng vào hang, Na Lan nhanh chóng ngồi xuống, lấy vội khẩu súng trong túi quần tên Nghê sỹ: Cô nhớ Nghê sỹ đã tịch thu khẩu súng của “Số Mười Ba”, vừa rồi quan sát kỹ dưới đất thấy túi quần bên phải của hắn phồng lên, liền đoán là súng. May là sau khi Cầu Đào đi vào trong hang, tinh thần hắn rối loạn quên mất việc lấy lại khẩu súng.

Khi vào trong hang, chỗ Na Lan đứng cách một cây nến không xa. Trong lúc mấy người nói chuyện, tranh cãi, cô dịch dần đến gần ngọn lửa. Vì bị trói tay về phía sau nên việc cô đốt đứt sợi dây thừng Cầu Đào và cô gái đó không biết được. Nhạc Thiệu Hoa trông thấy hết, kịp thời lôi kéo sự chú ý của hai người đó, giúp Na Lan dễ dàng hành động.

Lúc này, hòng súng chìa thẳng về phía Cầu Đào

Tôi đã chỉ cho anh con đường sống, một cơ hội cực tốt, anh có thể tiếp tục suy nghĩ cho kỹ, nhưng không được làm loạn, anh tìm hiểu rất kỹ về tôi chắc cũng biết tôi đã tập qua bắn súng phải không?”

Nhạc Thiệu Hoa bị trói hai tay về phía trước, khi thấy Na Lan cầm được khẩu súng cũng lập tức đến bên một ngọn nến đốt đứt dây trói. Bạn gái Cầu Đào định chạy tới nhặt lưới riu lên ngăn lại, nhưng nhìn thấy hòng súng không dám hành động.

Na Lan gọi: “Thieu Hoa, anh mau trói họ lại!” Nhạc Thieu Hoa theo lệnh kéo hai người sát gần nhau, dùng dây thừng trói chung hai người lại. Sau đó, cả hai liền xông vào trong động, từ trong bóng tối, Nhạc Thieu Hoa ôm Thành Viên Viên ra.

Quả nhiên, trên cổ Thành Viên Viên còn hằn vết dây màu than, dường như đã tắt thở. Na Lan sờ đến bên gáy của Viên Viên, không biết là cô đang mong muốn hay thực sự cảm thấy mạch còn đập yếu ớt? Lập tức cô cúi đầu, mở to miệng, bắt đầu tiến hành hô hấp nhân tạo cho Viên Viên.

Viên Viên, cô đến muộn rồi, nhưng cháu không thể ra đi như thế này được.

Bố cháu đang nóng lòng chờ cháu về nhà lắm.

Không chút động tĩnh gì

Nước mắt nhỏ xuống khuôn mặt trắng bệch của Viên Viên. Na Lan làm đi làm lại các bước hô hấp nhân tạo.

Nhạc Thieu Hoa tìm được trên người bạn gái Cầu Đào một chiếc điện thoại di động, nhưng đúng là không thể dự liệu được gì, ở nơi hoang sơn này không có sóng điện thoại. Dù có gọi được xe cấp cứu thì cũng không thể đến kịp mà cứu Viên Viên được.

Bỗng nhiên, vang lên một trận ho, Thành Viên Viên đã thở, hai mắt hé mở nhìn vào hư vô.

Na Lan mừng quá, ôm chặt Viên Viên: “Viên Viên, Viên Viên ơi, ổn cả rồi, chúng ta có thể về nhà rồi”

Cuối cùng hồn Thành Viên Viên cũng quay về, sợ hãi nhìn Na Lan, lại nhìn xung quanh, sau khi đại khái hiểu ra tình cảnh của mình, nước mắt cứ tuôn trào.<>

Nhạc Thieu Hoa đợi hai người như hai chị em gái nhìn lên nhìn xuống rồi ôm nhau khóc thút thít một lúc rồi nói: “Các cô có cảm thấy nơi này không nên ở lâu không? Trước hết chúng ta phải thoát ra ngoài đã, tôi tìm được một điện thoại di động, cùng ra ngoài bắt ít sóng để gọi cảnh sát, ít nhất chúng ta có thể lái chiếc xe suzuki kia xuống núi, trở về Giang Kinh”<>

Na Lan đồng ý, dìu Thành Viên Viên đã được tháo dây trói, cùng Nhạc Thieu Hoa đi ra khỏi hang. Đến tới chỗ rèm trước cửa hang, quay đầu lại nhìn Cầu Đào và bạn gái hân, nhẹ nhàng nói: “Tôi thực sự đã tạo cơ hội cho các người, tôi thực sự tin anh không phải người mắc tội ác tày trời, tôi cũng tin rằng cuối cùng anh sẽ có một cuộc sống bình an.”

Ba người bước ra khỏi hang chưa được mấy bước mà đôi chân như cứng lại đi trên băng tuyết lạnh giá.

Một chút tiếng động nho nhỏ, một đôi mắt đỏ ám muội, đôi mắt đói bụng nấp trong bóng tối chăm chú nhìn theo họ.

11. Chương 11: Chương 11

Lúc này tuyết đã ngừng rơi, sắc trời ảm đạm phản chiếu màu tuyết, bóng dáng một con dã thú cô độc. Chính là con chó hoang đã gặp ở đồng cỏ nát, sau đó lại gặp ở địa bàn của tên Nghê Sỹ, chẳng lẽ chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên?

Na Lan bỗng tỉnh ngộ, đây là con chó Cầu Đào nuôi. Cầu Đào mang theo nó, nhất định nó đã rúc trong một xó nào trên xe.

Không biết từ lúc nào, phía sau con chó lại xuất hiện thêm mấy con nữa, tất cả đều là chó hoang, hoặc là chó săn được đào tạo. Chúng đều nhe ra những chiếc răng dữ tợn, vểnh đuôi lên thị uy. Chó là loài động vật trung thành, chó của kẻ bắt cóc cũng là động vật trung thành.

Tất cả đều đang sẵn sàng xông lên, dường như chỉ đợi một khẩu lệnh.

Cũng may trong tay họ có khẩu súng và lưới riu, còn hơn là không có tác sát.

Nhạc Thiều Hoa khẽ nói: “Cô đưa súng cho tôi, tôi sẽ dụ chúng theo tôi, còn cô đưa Viên Viên chạy về phía xe.”

Na Lan nhìn Nhạc Thiều Hoa trù mến, giao súng cho anh, dịu dàng nói: “Tị Phong Đường” uống trà trò chuyện còn tính nữa không?”

“Chỉ cần lúc ăn cơm cô không để tâm mà nhìn vết chó cắn trên mặt tôi là được. Nhất định giữ lời!”

Một tay anh giữ súng, một tay vung rìu, bắt đầu di động. Quả nhiên, đàn chó cũng bắt đầu tiến bước, chúng phấn nộ chạy theo hướng của Nhạc Thiều Hoa.

Trừ một con, chính là con mà Na Lan cho rằng đã gặp ở công trường “Hô Tiểu Sơn Trang” tương lai

Nó vẫn không rời mắt khỏi Na Lan, dường như nhiệm vụ của nó chính là bám gót Na Lan, phát ra lời cảnh báo hung ác.

Na Lan không muốn chờ đợi, nói với Viên Viên: “Lấy hết sức, chạy nhanh nhất có thể, Chạy!”

Đúng lúc hai người bắt đầu chạy, con chó cũng lao lên, bỏ nhà về phía Na Lan.

Những con chó còn lại thì đuổi theo Nhạc Thiều Hoa.

Tiếng chó sủa, tiếng kêu sợ hãi của Viên Viên, tiếng gào thét của Thiều Hoa, tất cả đã làm náo động màn đêm tĩnh mịch.

Bỗng một tiếng sáo chen vào, làm gián đoạn bản hợp tấu.

Đàn chó như nghe được hiệu lệnh “ngừng công kích”, nằm phục xuống đất, chỉ kêu mấy tiếng nhỏ, thưa thớt nhưng vẫn sục sôi nổi thù hận.<>

“Chúng mày đừng làm loạn nữa, đi đi, đi xa một chút!”. Phía sau tấm rèm cửa động vang lên tiếng của Cầu Đào.

Ánh mắt Na Lan và Thiều Hoa gặp nhau, anh nói với vào: “Cầu Đào, Cảm ơn anh”

Nhạc Thiều Hoa lái chiếc xe changhe suzuki xuống núi, đến đoạn đường bằng hỏi: “Tính thế nào đây? Tôi có cảm giác cô đang mềm lòng, muốn tha cho bọn Cầu Đào.

Na Lan đang trầm tư suy nghĩ nói: “Cũng nghĩ đến đó, nhưng tôi không thể, tôi không muốn để những người làm việc ác lại có được tâm lý gặp may mắn như vậy. Đừng quên là nếu chúng ta chậm một bước rất có thể không bao giờ gặp lại Viên Viên được”

“Vậy cô còn chần chừ gì nữa...chỗ này có sóng điện thoại rồi”

Na Lan cúi xuống nhìn chiếc điện thoại của bạn gái Cầu Đào, quả nhiên có mấy vạch sóng yếu ớt: “Được, tôi sẽ thử”

Nhạc Thiều Hoa bỗng dừng xe, giật lại điện thoại, cất tiếng nói: “Đến đây thôi, tôi bảo đảm đây là phần kết của cái đêm kinh hoàng này.”

Na Lan sớm nhận ra, nhắm thẳng vào mình chính là họng súng trong hang tối đó.

“Xuống xe” Nhạc Thiều Hoa khàn giọng ra lệnh, dí họng súng vào đúng huyệt Thái dương Na Lan, “công chúa nhỏ có thể đã ngủ say phía sau xe, đành quấy rầy giấc mơ đẹp của cô bé vậy.” Cánh tay khỏe mạnh của hắn xoay vai Na Lan đẩy cô ra khỏi xe, hắn cũng nhào khỏi ghế lái, xuống xe cùng Na Lan, những động tác của hắn rất hoàn hảo, Na Lan không có cơ hội thoát thân nào.

Đây là chân tướng của “nhân sỹ chuyên nghiệp”

Thành Viên Viên đang mơ mơ màng màng cũng bị ép xuống xe, không hề biết chiếc rìu mang từ trong hang ra đã được Thiều Hoa giấu trong khoang hàng khách từ lúc nào. Hai cô gái chỉ có hai bàn tay không.

“Thông minh như cô, bây giờ đã hiểu tất cả rồi chứ?”

“Anh mới chính là “Số Mười Ba”?”

Vốn dĩ tôi chẳng thích cái tên này, đặc biệt xúi quẩy, cũng chẳng vẻ vang gì, mà mấy thằng bắt chước dở hơi kia lại hứng thú với nó. Đúng là thiếu đẳng cấp” Nhạc Thiều Hoa nói. “Nhưng dấu sao cũng là danh hiệu của tôi, tôi cũng để lại dấu ấn trên thế giới này, đừng có ai hòng cướp đoạt được”

Na Lan hiểu điều này nghĩa là gì: “Số Mười Ba chính hiệu muốn hoàn thành nốt công việc mà những số mười ba giả mạo chưa làm xong.

12. Chương 12: Chương 12

“Vậy tên Nghệ Sĩ cũng là một trong những kẻ giả mạo?”

“Chí ít cũng là một fan hâm mộ. Từ cuối tháng mười năm ngoái, tiếng tăm với tôi như thế là đủ rồi nên đã quyết định gác kiếm một thời gian. Cô không biết để đi đến quyết định đó tôi đã đau vật đau khổ thế nào đâu. Khi mọi việc đang thuận buồm xuôi gió, đang trong giai đoạn đỉnh cao bỗng tự game over bản thân thì làm thế nào có thể khắc chế được bản thân? Với những thằng sát nhân hàng loạt thông thường chắc chắn sẽ không làm được việc này vì tâm thần chúng đều có vấn đề, không thể kiềm chế được sự kích động. Nhưng tôi thì khác. Để những tháng ngày huy hoàng còn mãi, cao trào còn tiếp tục dâng nhiều lần nữa tôi cần tạm nghỉ một thời gian.

“Ai mà ngờ được những vụ bắt cóc giết con tin lại vẫn tiếp tục xảy ra vào ngày mười ba tháng mười, tháng mười một, mười hai, tháng một năm nay, đương nhiên có cả ngày hôm nay trong đó. Đáng tiếc, phong cách của mấy thằng ngu này quá lộn xộn, có thằng thì sợ khủng hoảng tài chính đòi vàng thay vì tiền mặt, thằng thì bắt cóc trẻ con dưới mười tuổi, có thằng lại cưỡng hiếp rồi mới giết. Nhân có súng ở đây, xin hỏi ý kiến nhà tâm lý học lần này tôi nên hoàn thiện chuỗi vụ án đi ngược với tín hiệu của mình hay làm theo phong cách “số mười ba” thật đây. Tôi vừa cảm thấy như bị mất trộm thẻ tín dụng nhưng cũng có cảm giác bị ép phải mượn gió bẻ măng thôi. Xem ra Hoàng đế chưa bằng hà đã có một đám ô hợp chỉ giỏi đóng kịch vai trung thần hồng chiêm Điện Kim Loan rồi.” Nhạc Thiều Hoa bức xúc tuôn ra một tràng dài nhưng hòng súng từ đầu đến giờ vẫn nhắm thẳng hướng Na Lan, chưa chệch một li, đúng là dân chuyên nghiệp có khác.

“Nói như vậy, chính anh cũng không biết có bao nhiêu phiên bản “số mười ba” như tên Nghệ sĩ và Cầu Đào?” Na Lan biết đây là lần đầu gây án của Cầu Đào, còn vụ cưỡng hiếp tháng trước đã bị Nghệ Sĩ vạch trần giả mạo hần, chứng tỏ vụ đó do một tên Mười Ba giả nữa gây ra.

Nhạc Thiều Hoa lạnh lùng đáp: “Tôi tưởng cô có thể làm rõ được việc này giúp tôi”

Na Lan như bưng tỉnh, thẳng thốt: “Anh đã theo dõi tôi....Anh biết tôi đang hợp tác giúp cảnh sát phân tích tâm lý học và bệnh thần kinh trong các cách gây án khác nhau khác nhau gần đây của số Mười Ba. Anh cũng biết những kẻ đang phá hoại hình ảnh của anh là loại người ra sao, nên đã giả danh phóng viên, làm giấy chứng nhận giả để tìm cách tiếp cận tôi, rồi tìm hiểu các phân tích của tôi....”

“Có điều tôi không ngờ lại có thể tiếp cận được cô sát như thế” Nhạc Thiều Hoa không cần nhắc đến căn hầm trong nhà Nghệ Sĩ, Na Lan cũng biết hần đang ám chỉ gì, cô thầm cảm ơn bóng tối đang giúp cô che giấu khuôn mặt đang nóng ran, cảm phần lẩn xấu hổ, sau đó cảm thấy lạnh run người.

Nhạc Thiều Hoa khẽ than: “Cô đúng là loại phụ nữ có thể làm tan chảy những trái tim băng giá....tôi cũng sớm nhận ra đã yêu cô lâu rồi, không lẽ ra tay với cô, nhất là trong lúc này.

Na Lan biết, Số Mười Ba thật sẽ không hành động vì tình cảm được, đời nào hần phạm phải sai lầm hèn hạ nhất của dân chuyên nghiệp, không thể để thiên hạ biết hần lại có lần để sống con mồi được.

“Nếu anh buông tha, chúng tôi cũng làm sao biết được anh là ai, làm gì, ở đâu đâu, hà tất phải nhuộm máu bàn tay một lần nữa?”

“Nếu vậy có thể tha cho cô, nhưng Viên Viên là con tin, con tin nhất định phải chết, đây là tác phong làm việc của tôi”, Nhạc Thiều Hoa nói rõ quan điểm.

Cổ họng Na Lan khô cứng: ép buộc bản thân phải tuân thủ một quy luật cố định, một nhân vật của Kafka. Về mặt này, có thể nói Nghệ Sĩ có quan điểm giống thần tượng của hần một cách kỳ lạ. Hần có chứng rối

loạn tính cách Tự yêu bản thân, cho nên không dễ dàng để người khác giả mạo, làm theo mình. Nếu không thì hẳn đã không liều mạng mà ra mắt Cầu Đào rồi leo lên chuyến xe giông tố đó.

“Thả Viên Viên ra, coi như tôi mới chính là con tin”, xin chịu tội thay là một biện pháp hòa hoãn tình thế trong lúc cấp bách thường được sử dụng.

“Anh có biết, trái tim tôi cũng có lúc cháy hừng hực, rất thèm muốn được ngồi uống trà ở Tị Phong Đường...thật đấy. Hãy vì chút đồng cảm giữa hai chúng ta, để tôi làm con tin, thả Viên Viên ra, nó mới mười sáu tuổi, coi như tôi cầu xin anh.<>

Thành Viên Viên không hiểu họ đang nói chuyện gì, cũng không biết mình nên nói gì lúc này.

Nhạc Thiều Hoa chậm chậm lắc đầu, lại gần Na Lan, hòng súng vẫn nhằm không lệch khỏi đầu cô. Hắn nói rất nhẹ nhàng, thân tình: “Em định làm khó anh, “vì chút đồng cảm giữa hai ta”....xin chịu tội thay, đòi chết thay....có biết tại sao cô lại làm rung động trái tim tôi không? Không phải vì bộ mặt xinh đẹp này, cũng chẳng phải vì mùi hương nào, mà là bản lĩnh, sự bình tĩnh của cô. Tình yêu vốn dĩ đã là thứ khiến con người bối rối nhiều nhất, kỳ thực tôi cũng muốn quay trở lại cái hầm đầy lửa, cả cuộc đời này, là thiên đường hay địa ngục cũng được, chỉ cần có hai chúng ta thôi”. Nhạc Thiều Hoa như đứng sát vào người Na Lan, lơ đãng như đang nói mơ nhưng hòng súng thì kề sát dưới ngực cô.

“Nhưng, tôi có sở trường luôn quyết định đúng đắn nhất những vấn đề khó nghĩ nhất. Ví thử như lúc tối, khi Cầu Đào đẩy cô lên xe, tôi có thể không thêm quan tâm đến cô, chỉ việc đóng vai một con chuột nhắt hay chó hoang mà bám đuôi thôi cũng được. Nhưng quyết định khi đó của tôi quả là quá tuyệt vời. Cô thấy đấy, tôi đã thu hoạch được rất nhiều, đồng hành cùng người đẹp, lột mặt nạ của những thằng giả mạo. Từ đêm nay trở đi, số Mười Ba không còn qui ẩn nữa, bắt đầu tái xuất với những vụ bắt cóc giết con tin mới hoàn hảo hơn.”

Hắn kéo cò súng, rồi toàn thân cứng đờ, lão đảo; máu thấm đầm ụa áo trước, nhỏ giọt xuống nền tuyết trắng xám.

Thành Viên Viên vô cùng kinh hãi.

13. Chương 13: Chương 13

Cơ thể Nhạc Thiều Hoa từ từ đổ sụp xuống.

Hắn thử bóp cò thêm một lần nữa, có tiếng lên đạn cạch cạch nhưng không có đạn bắn ra. Ánh mắt hắn chăm chăm nhìn vào con dao trong tay Na Lan. Vẫn còn hai giọt máu từ mép lưỡi dao nhỏ giọt xuống. Là máu của chính hắn.p>

Hắn vẫn còn đủ thời gian để nhận ra, chính là một trong những con dao làm bếp trong hang của Cầu Đào, một con dao nhỏ thường dùng để lột da hay lóc xương lợn.

Na Lan và Nhạc Thiều Hoa gần như cùng một lúc ra đòn chí mạng với đối phương của mình. Có điều, khẩu súng trong tay Thiều Hoa không có đạn. Lưỡi dao của Na Lan qua lớp áo, đâm vào các bắp thịt, xuyên tới nội tạng hắn. Na Lan giơ bàn tay trái đang nắm sáu viên đạn. “Khi ra khỏi cái hang đó, tôi đi phía sau anh và đã làm hai việc, là tháo hết đạn trong khẩu súng và cầm theo con dao này.”p>

“Không cần hỏi cũng biết....cô đã nghi ngờ tôi” Nhạc Thiều Hoa vừa ho vừa nói, thổ ra đầy một miệng máu. Hắn cảm thấy đau đớn vô cùng, dường như Na Lan đã đâm thẳng trúng phổi mình. Nếu bị đâm ở phần bụng, hẳn vẫn có thể kháng cự lại nhưng nhát dao này khiến hắn đau đến tê cứng người, bất lực.

Na Lan dùng chân đá rơi khẩu súng trong tay Thiều Hoa. Viên Viên vội vàng nhặt lên đưa Na Lan. Na Lan lấp đạn, ngẩng thẳng Thiều Hoa nói: “Sau khi Cầu Đào cho anh trai tôi biết thời gian và địa điểm giao tiền, tôi đã đến công trình “Hô Tiêu Sơn Trang” tương lai trước một ngày để khảo sát. Tôi đã đứng ở đó hai tiếng đồng hồ, đoán xem đã gặp bao nhiêu chiếc xe? Bao nhiêu người qua lại?”

Viên Viên đứng bên cạnh quay số 110

Nhạc Thiều Hoa thở dài!

“Anh đoán đúng rồi, hai giờ đồng hồ không một bóng người qua lại con đường đó. Lý do rất đơn giản, sau khi phá dỡ, khu vực đó hoàn toàn không có người ở, cách đó không xa lại có một con đường cao tốc đẹp hơn rất nhiều vì vậy chẳng ai có việc gì phải qua lại cái chốn hoang tàn đầy cả. Đó cũng là lý do chính mà Cầu Đào chọn làm địa điểm giao tiền. Vì thế, việc anh xuất hiện và cùng chịu áp tải cùng tôi là một điều kỳ diệu, đáng tiếc là trong cuộc sống, điều kỳ diệu ít xảy ra lắm. Theo thống kê học, sự xuất hiện của anh là một trị số dị thường. Tôi cũng thích toán học, vì vậy rất nhạy cảm với những trị số bất thường này”

“Tôi nghĩ đích thực có người tên Nhạc Thiều Hoa, và là một phóng viên chân chính, anh đã giả mạo anh ta. Anh bịa đặt giỏi lắm, diễn xuất rất tự nhiên sống động, việc phá dỡ và di dời trong chớp nhoáng của công ty anh trai tôi đích thực đã làm xôn xao dư luận trong thời gian qua. Nhưng ngoài trị số bất thường khiến tôi nghi ngờ ra thì chính những câu nói được chuẩn bị công phu của anh đã tố cáo sự gian dối của anh. Chắc chắn anh không biết, hay do chủ quan mà không biết, tôi và phóng viên Quách Tử Phóng của tờ Giang Kinh cũng biết nhau khá lâu, vì công việc cả hai hiện đều liên quan đến vụ án Số Mười Ba và cũng đã trở thành bạn tốt. Tôi dùng tung tích hiện tại của Tử Phóng để thăm dò anh, anh thuộc bài rất tốt, còn biết tết năm nay anh ấy kết hôn nên nghỉ phép. Nhưng anh không ngờ rằng, sau khi nhận được tin nhắn của tôi về vụ của Viên Viên, anh ấy đã rút ngắn kỳ nghỉ, trực ở tòa soạn hai ngày nay rồi. Có lẽ hai ngày này anh còn bận theo chân tôi nên không “đi làm” mà cập nhật được phải không? Tình tiết này đã khiến tôi không thể tin tưởng anh được.”

“Nhạc Thiều Hoa” tiếp tục thở dài, thực ra vì bị đâm trúng phổi nên hơi thở nào của hắn cũng như thở dài. “Chết trong tay của em cũng đáng lắm”

Na Lan lạnh lùng nói: “Nhưng thực ra trong lòng anh căm hận tôi đến tột cùng, nếu anh có thể kháng cự nhất định không ngồi chờ chết thế này đâu”

“Tôi yêu em nhưng yêu không trọn vẹn, đâu đó còn nỗi căm hận. Hận chính bản thân anh nhất thời ngu ngốc mà thất bại”

Viên Viên gọi xong cuộc điện thoại nói: “Cảnh sát lập tức sẽ tới, cháu không nói rõ được địa điểm cụ thể, họ dùng chức năng định vị toàn cầu nên đã biết chúng ta đang ở đây rồi”p>

“Bố mẹ cháu thế nào?”

“Cả hai đều khóc nhiều lắm, đương nhiên là khóc vì vui mừng, sau vụ này cô phải bảo bố cháu hậu tạ thật nhiều vào”<>

Số Mười Ba nguyên bản cười nhạt; “haiz,bản tính lợi dụng cơ hội để đòi tiền chuộc vợ vét tài sản đã thâm nhập đến thế hệ trẻ của chúng ta rồi”

Nghệ sỹ tỉnh lại chưa đầy một phút đầu óc đã minh mẫn trở lại, cảm thấy sung sướng vì vận may của mình. Đúng thế, hẳn lúc nào cũng có phúc tinh phù trợ. Lúc hưởng thụ kỳ công trong khu rừng thân yêu, hẳn đã có được khoái cảm khi dùng lưỡi rìu để bổ người, thành công với thử nghiệm cho hai chiếc xe thể thao và xe khách đâm nhau, thậm chí còn đến nhà hai kẻ mạo xưng “Số Mười Ba” nữa.

Lúc này, đầu hắn vẫn hơi choáng và nhức nhưng cũng phát hiện ra chỉ có hai tay và hai chân đang bị trói. Hắn vẫn còn đầu gối, còn khuỷu tay, vẫn có thể trườn và bò.

Ngoài ra còn có hai kẻ nữa bị trói chung với nhau, một là kẻ cũng mạo danh Số Mười Ba với mình, còn lại một con đàn bá (chắc chắn là đứa nấp sau cái động đã phang mình), chúng bị trói từ đầu xuống cuối, một đầu dây bị buộc vào đỉnh một gò đá, hai đứa nó không thể cử động được chút nào.

Trong này còn mấy chậu than với vài cây nến. Mặc dù hệ thống sưởi ấm này không được tiên tiến bằng ngôi nhà trong rừng sâu của hắn nhưng coi như cũng mang được chút ấm áp đến cái hang động, đương nhiên còn có thể đốt đứt dây trói trên người hắn.

“Là mày đã đánh vào đầu tao hả?” Nghệ sỹ tóm lấy tóc người phụ nữ. Cô ta cũng xinh đẹp, nhưng cuộc sống trong rừng sâu bao nhiêu năm nay đã hun đúc cho hắn thái độ “thanh lịch mà không phong tao” với

cầm kỳ thi họa, có thể nói đã thiên đến cảnh giới rồi.

Cầu Đào, kẻ giả mạo số Mười Ba cùng hắn nói: “Thả cô ta ra, chính tao bảo cô ta đánh mày đấy!”

Ồ, yên tâm đi, không những tao sẽ thả cô ả, còn thả cả mày nữa, cho chúng mày mãi mãi rời xa cái bể khổ này!” Hắn bắt đầu thổi sáo, thậm chí còn hát bài hát quen thuộc.

“Anh và em quần quýt nhẹ nhàng bay....” Hắn vuốt nhẹ lưỡi rìu, ánh sáng của ngọn lửa phản chiếu lên càng làm đẹp hơn khát khao huy hoàng của hắn. Chỉ cần lưỡi rìu rơi xuống, lực hút trái đất cộng với tiếp sức của Nghệ Sĩ thì xong đời đôi uyên ương.

Đúng lúc này, từ bên ngoài bỗng vang đến những âm thanh như tiếng còi báo động và tiếng xe cảnh sát, Nghệ Sĩ nhìn hai con người đang chờ một cái chết bi thảm cảm thấy tiếc nuối gấp bội, nhưng đành lắc đầu rồi vội vã chuồn.

Na Lan vừa đọc lại một lượt bài báo cáo vừa viết xong, photo thêm một bản nữa. Cô sẽ tận tay giao nó cho Ba Du Sinh, người phụ trách trong tổ trọng án hình sự. Bản gốc cô để trong một kẹp tài liệu màu nâu. Cô lấy ra một tờ giấy stick để ghi chú, đặt tên hay ghi số thứ tự cho báo cáo là thói quen cô của cô sau khi vào đại học, nên gọi là gì đây?

Mặc dù cô là nhân vật nữ chính đã có công phá được vụ đặc án bắt cóc giết con tin “số mười ba”, các giải thưởng nối tiếp nhau mà được trao cho cô nhưng kỳ thực cô không hề tha thiết gì với chúng.

Kể có tâm thần bất ổn nhất chính là tên Nghệ Sĩ thì đã quay về với rừng núi của hắn. Đương nhiên không phải trở về căn nhà nhỏ ban đầu của hắn. Khi lục soát, ngoài mấy cái đầu lâu thì chẳng có gì nhiều hơn để cung cấp cho cảnh sát về tung tích của hắn.

Tự nhắc mình phải đề phòng “Nhạc Thiều Hoa”, tháo đạn khỏi súng, lén mang theo dao, nhưng vội đi quá mà lại mắc phải một sai lầm nữa.

Na Lan vẫn chưa qua hết các khổ ải của kẻ theo chủ nghĩa hoàn mỹ đó ư? Để dự liệu các biến cố còn khó khăn và gian nan lắm, cô phải gánh vác hết ư? Hình như cô nghe văng vẳng thấy tiếng mẹ đang than vãn.

Vẫn còn vụ bắt cóc cưỡng hiếp giết người của tháng trước, còn một “Số Mười Ba” nữa chưa lộ diện. Tên này còn hung tàn hơn, ít nhất là không thể kém bất kỳ Số Mười Ba thật hay giả trước, hắn vẫn còn nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật.

Điện thoại bỗng đổ chuông, Na Lan hơi chần chừ, rồi nhắc máy: “Văn phòng khoa tâm lý học đại học Giang Kinh xin nghe.” “Em yêu ơi, em bay chậm chậm.....” trong điện thoại là tiếng hát quen thuộc, giọng hát sai nhạc của Nghệ Sĩ. Sau đó là tiếng cười điên loạn của hắn. Cúp máy.

Cô đặt máy xuống, thở một hơi dài.

Dùng bút mực đen viết xuống tờ note đặt tên:

Hồ sơ tội phạm

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/so-13-ho-so-toi-phan>